

Cronica Timpului

Motto:
„Societatea e mișcare,
statul e stabilitate!”

Mihai Eminescu
1850-1889

Publicație de cultură, atitudine
și performanță

UNIUNEA ZIARIȘTILOR PROFESIONIȘTI DIN ROMÂNIA

Director general DORU DINU GLĂVAN

Redactor-șef RODICA SUBȚIRELU

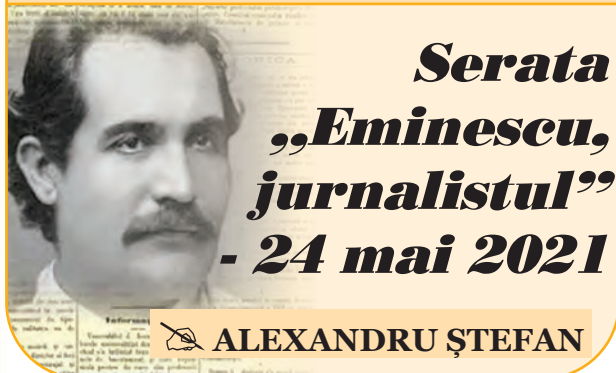
În festivitățile de decernare a Premiilor Revistei „Cronica Timpului”, ediția a III-a 2020, sunt onorate personalități culturale, artistice, științifice și sportive ale României, pentru respectul față de valorile spirituale și materiale ale națiunii, de-a lungul unor bogate cariere, pentru devoțiunea, perseverența, străduința și puterea de a sluji actul publicistic și pentru promovarea și susținerea publicației.

**PREMIILE REVISTEI
„CRONICA TIMPULUI” - 2020**

» pag.6-11

» pag.3

**Serata
„Eminescu,
jurnalistul”
- 24 mai 2021**

ALEXANDRU ȘTEFAN

Cronica Timpului poate fi achiziționată
din Librăria AGIR, din Bd. Dacia nr. 26,
Sector 1 (Piața Romană).

Puteți urmări revista pe:

facebook.com/uzp.org.ro/

www.uzp.org.ro

revistedecultura.com

» pag.4-5

**Biblioteca
Academiei Române**

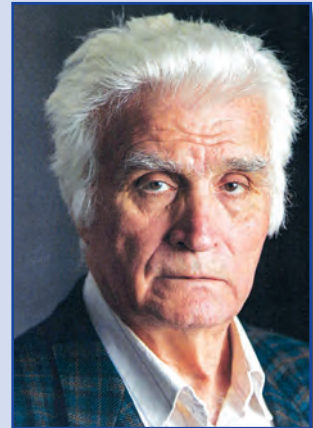
Scurt interviu cu
acad. Nicolae Noica,
președintele Bibliotecii
Academiei Române

MĂDĂLINA CORINA DIACONU

» pag.15,20

Prof. pictor
**Cojocaru
Vergil-COVER**,
membru
al Uniunii
Artiștilor
Plastici din
România,
secția pictură,
prezintă
artiști plastici:

- Constantin Rădulescu
- Gafton Tudor Voinea

» pag.12-13

- Salonul de vară
- Expoziție de pictură

Prima întâlnire

Într-o vară - nu pot preciza în care anume, din anii 1874 sau 1875,- petrecându-mi vacanța mare acasă, ca în tot decursul anilor mei univesitari, făcui o vizită la Samson Bodnărescu, pe atunci directorul Școlii normale de învățători, „Vasile Lupu”. Acolo îl găsi pe Eminescu. Tânăr, frumos, îmbrăcat cu îngrijire, mândru în toată ținuta lui – așa era când l-am văzut întâia oară. Bodnărescu mă prezentă poetului deja consacrat, acesta îmi întinse mâna și continuă, fără să întrerupă, discuția în curs. Eminescu dezvolta cu vigoare nu mai știu ce teză transcendentă. Vorbea serios, convingător, uitându-se la stăpânul casei; pe mine, studentul, mă trată ca o cantitate cu totul neglijabilă. În asemenea condițiuni, firește că n-am rămas satisfăcut de noua mea cunoștință.

Această primă a mea întâlnire cu nemuritorul poet – filozof mi-a fost viu reîmprospătată în memorie cu prilejul citirii unei amintiri datorită penei cunoscutului scriitor dramatic Francisc Grillparzer. Acesta povestește undeva, cum încă tânăr fiind, totuși cu oarecare renume și-n tot cazul cu mari aspirații în viitor, doare să se apropie de bătrânul Goethe. Îi solicită o întrevedere, care-i și fu acordată. Se prezintă cu una din lucrările lui bine apreciate de criticii literari și i-o oferă adânc respectos. Numai încântat însă n-a ieșit Grillparzer din această audiență. Politicos,

însă rigid și galacial, fără nici un zâmbet în fața-i severă, abținându-se de la orice cuvânt de încurajare, întinzându-i mâna fără să i-o strângă, astfel fusese primit și în curând concediat aspirantul la glorie nepieritoare. Nici Goethe n-a suferit vreo scădere din pricina decepției lui Grillparzer; nici Eminescu din aceea a nemulțumirii mele din anii Domnului 1874 sau 1875

L-am mai cunoscut apoi pe Eminescu, după 1883, și l-am văzut des, prea des chiar, pe străzile Iașilor și în vestita cafenea de pe vremuri „Château aux fleurs”. Nu mai era însă Eminescu ca odinioară. Eminescu cel tânăr, frumos, cu îmbrăcămintea îngrijită, mândru de ținuta lui, cel cu verbul cald și înălțător. Era cu totul altul, era bolnav, suferind, cel cu bietul creier destrămat! La ce ar folosi să vorbim despre această perioadă a vieții lui ?

Neamul românesc pe veci doar își va da seama de cât a pierdut prin cruda boală și moartea, la 39 de ani numai, a lui Eminescu.

✍ C. MEISSNER

Zâmbetul lui Eminescu

Zâmbetul mai cu seamă are o mulțime de nuanțe, după care, dacă le înțelegi, te poți călăuzi în aprecierea valorii morale a unui om și a stării lui sufletești și, îndeosebi, a stării lui afective.

Oamenii a căror fizionomie este ca de marmură, care o păstrează pururea neschimbată în orice împrejurări s-ar afla, sunt cei mai periculoși, căci de regulă dâșii ascund sub ea un suflet necurat, pentru dovedirea căruia ți se cere multă experiență, multă documentare.

Cu totul altfel sunt cei cu fizionomia deschisă, cei din a căror întreagă înfățișare se desprinde o atmosferă plină de sinceritate și bunătate. Ochii lor sunt adevărate ferestre ale sufletului, prin care dâșii își exprimă curatul lor fond sufletească; surâsul lor este grădina care, chiar dacă nu te înveselește, atunci când ești trist, în orice caz te captivează, te predispoze în favoarea lor.

Sursa: „Remember – Mihai Eminescu” – UZPR, 2018

Astfel a fost Eminescu. Ceva caracteristic și permanent în filosofia lui a fost surâsul său blând, sincer, sceptic, amar și disprețuitor. Câți care sunt destul de cunoscători în ale fizionomiei vor obiecta că un surâs nu poate să exprime atâtea nuanțe sufletești; însă cu toate acestea, le exprimă, dacă nu pe toate deodată, dar și pe multe dintre ele, chiar permanent și simultan.

Acest surâs al lui Eminescu era o însușire înăscută, moștenită probabil de la mama sa, după cum rezultă din descrierea fizionomiei acesteia.

La Eminescu se observă particularitatea că, deși căuta să ascundă cele ce se petrec în adâncul sufletului său, însă ele se oglindeau adesea pe fizionomia sa și multe dintre ele se exprimau prin surâs.

Și adesea stări sufletești, care la alții se manifestă prin lacrimi, la dânsul se exprimau într-un surâs, sub care se ascundeau lacrimile și amarăciunea.

✍ N. ZAHARIA (1912)

Optimismul lui Eminescu

Pentru cine respectă adevărul faptelor, rămâne bineînțeles că a vedea în Eminescu un pesimist amărât în fața vieții (un fel de proletar intelectual) este o gravă eroare. De câte ori observă telescopic Universul, adică raportează scurta sa existență la imensitatea spațiului și a timpului, orice om – chiar cel mai puțin reflexiv – se simte deprimat. Cu atât mai mult un speculativ și sensibil ca Eminescu. „Când sorii se sting și stelele pică..., gândul neînțelegerii și setea „liniștii eterne” sunt foarte firești.(....)

E sigur că genialul poet a cunoscut și multe bucurii, deoarece legea vieții e aceeași pentru toți: o putere mare, îndată ce se manifestă, procură totdeauna o firească plăcere (....).

Pe lângă creația artistică, Eminescu mai avea și alte izvoare de bucurie. Lungile sale tănuiri cu Creangă, prin vilele de la Socola, nu erau însoțite de scânceli pesimiste, ci, după mărturia contemporanilor, ele culminau în notă jovială. Prețuind viața poporului după inteligența lui Peștelea și frumusețea Cosînzenei, acești doi „Români” cum le ieșise numele la „Junimea” priveau cu încredere menirea neamului. De prezentul lui, le era uneori milă și silă; spre epoca Basarabilor și Mușatinilor de la 1400, își întorceau ochii ca niște rurali cucernici în fața unor icoane; iar în viitor sperau, și cine speră nu poate fi considerat ca un spirit negativ, reprezentant al pesimismului pur. Așa sunt faptele. Prin urmare, din respect pentru adevărul istoric și psihologic, e timpul să întregim imaginea noastră despre Eminescu, amintind

și latura optimistă a vieții sale (...)

Așadar, lăsând cu totul la o parte întrebarea cât a fost fericit sau nefericit Eminescu, cine respectă adevărul faptelor și înțelesul adevărat al cuvintelor, dator e să amintească nu numai pesimismul unor poezii ale lui Eminescu, dar și optimismul energetic al prozei și activității sale practice. El e nu numai cel mai mare poet, dar și cel mai mare prozator, precum și cel mai adânc cugetător politic. Iată pentru ce a devenit „educatorul neamului românesc”.

✍ S. MEHEDINȚI (1934)

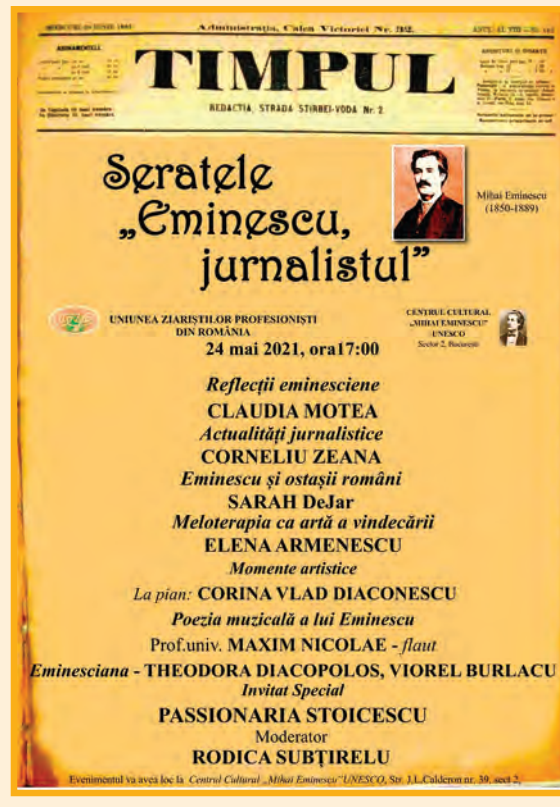
Amintiri eminesciene

Pe Eminescu, poetul, l-am cunoscut la madam Drogli, la o cafea. A vorbit și cu mine și era foarte politicos. Se vedea numai deocârmă omul manierat și de salon și, mai ales, omul de rară atenție și bunătate. Se vedea însă și poetul, fiindcă de la o vreme s-a ridicat dintre noi și umbra de colo până colo, mut și meditativ. Asta trebuie să fi fost cu vreo doi ani înainte de moartea lui. Știu că fusese acum bolnav și Aglaia Drogli îl cruța foarte, conversând cu noi pe șoptite și aruncându-și ochii mereu spre dânsul. Palid la față, cu părul ca pana corbului, Eminescu era nu numai straniu și interesant, dar chiar – pot zice, cum ziceam și atunci – frumos.

✍ SOFIA ȘTEFANOVICI (1931)
Din volumul: Victor Crăciun,
Dedicații lui Eminescu, 1972

Serata „Eminescu, jurnalistul” continuă susținerea unor evenimente culturale, dedicate memoriei nemuritorului Mihai Eminescu, printr-un parteneriat valoros între UZPR, Centrul Cultural UNESCO Mihai Eminescu și, bineînțeles, prin implicarea unor valoroase personalități ale culturii românești în alcătuirea programelor seratorilor.

La propunerea scriitorului Mihai Prepeșliță, participanții la serată au ținut un emoționant moment de reculegere în memoria academicianului Nicolae Dabija a cărui moarte fulgerătoare a îndurerat pe toți cei care l-au iubit, respectat și admirat pentru creația sa și devotamentul față de poporul român.

ACOLO

Acolo unde ninge cu polen de crini
Zăpezile sunt galbene de ceară
Iarna e-adâncă, are în gheață spini
Crivățul suflă uneltind a vară.

Florile mor asfixiind pământul
Miresma crește larg în galaxii
Planetele de sloi și-ascut cuvîntul
Polemizând cu crinii în vecii.

Acolo unde ninge cu polen de crini
Năruște vîntul gânduri de plutire
Să ducă-n lume pulbere de spini
Și să ucidă prin îngălbenire.

VIZIUNE

Când oamenii vor trăi în straturi
binele se va alege de rău.
Din el vor răsări ienuperi
în care vîntul își va stabili
reședința de vară.
Ierburii înalte vor hrăni
cu seva bunătații cerbi lopătari
încoronați cu flori de gențiană.
Odată pe zi oamenii se vor
răsuci pentru a binecuvânta
și cealaltă față a lumii.
Râuri de acizi vor curge
acolo unde răul e depus
arzând cu fumul violet
grădinile subterane în care
un Adam și o Evă minerală încearcă
în zadar renașterea lumii.

Serata „Eminescu, jurnalistul” 24 mai 2021

Conform, tradiției, serata a început prin prezentarea mesajului domnului Eminescu, și nu oricum... ci prin rostirea lui cu multă sensibilitate și emoție de către minunata actriță, poetă și jurnalistă Claudia Motea.

Corneliu Zeana, un nume ce se rostește cu admirație, respect și dragoste pe

multe meridiane ale lumii, apreciat medic, scriitor, jurnalist, actor, un om al zilelor noastre ce știe să observe, să dezvăluie și să dea soluții unor probleme ce tulbură lumea de azi. Expozeul prezentat, „Actualități jurnalistice”, a fost apreciat de auditoriu.

În continuarea programului o stare de

vibrație, ca o adiere lină de primăvară, în luna mai, luna florilor, a învăluit sala prin muzica distinsei scriitoare, pianistă și compozitoare Corina Vlad Diaconescu.

Despre Elena Armenescu, numai de bine: un medic dedicat copiilor; o poetă remarcabilă; un jurnalist de talent; un bun organizator de evenimente culturale și ... o talentată actriță în cadrul trupei Teatrului NOSTRUM. Elena Armenescu ne-a vorbit despre bucuria muzicii, meloterapia, ca artă a vindecării.

Un participant de seamă în cadrul evenimentului a fost distinsul prof.univ. Nicolae Maxim, virtuos flautist, ce a susținut concerte pe scenele românești, dar și prin Europa, Japonia, China, Canada.

Se spune că flautul este cel mai vechi instrument muzical, apariția lui fiind cu neputință de fixat în timp și spațiu. Flautistul Nicolae Maxim are peste 40 de înregistrări la Radio România și este autorul unei culegeri de studii pentru flaut din

literatura secolului XX. A inițiat, sub patronajul Filarmonicii, o serie de concerte omagiale dedicate flautiștilor înaintași promovând, astfel, creația românească pentru flaut. Pentru întreaga sa activitate culturală și didactică prof.univ. Nicolae Maxim a fost distins cu „Meritul cultural” clasa a-I-a.

Prezentarea expozeului despre „Muzicalitatea poeziei eminesciene”, susținut de magistrala interpretare a flautistului, a transformat evenimentul cultural într-un adevărat regal.

Eminesciana! Moment poetic de mare sesibilitate prezentat de actrița Claudia Motea și susținut de actorul Viorel Burlacu împreună cu o tânără viitoare actriță, Theodora Diacopolos.

Finalul seratei a aparținut actriței Doina Ghițescu. Moderatoarea seratei a fost Rodica Subțirelu.

ALEXANDRU ȘTEFAN

ANGEL RADIOS

Adie-n ceruri mătăsoș
Un vânt de angel radios
Iar tu aluneci draga mea
Ușoară albă fulg de nea

Pe-o sfoară ca un ochi de viță
Coborătoare îngerită
ce-mi tulburi apele de noapte
Cu ceriul gurii tale coapte

Și ai să-mi intri în iatac
Ne-om îmbăta cu ceai de mac
Sau tutungim cănepe lise
Și evadăm apoi în vise

Și vom visa cum mâna mea
se face lujer de lalea
Căci degetele-mi înfloresc
Și cinci petale roșii cresc

Iar pielea ta albă ca neaua
o mângâiesc doar cu laleaua
Pe unde trece carnea-ți crește
Și contra mea se răzvrătește

Iar când se face dimineață
Noi ne-mbăiem în rouă creață
Eu te prefir cu mirt pe păr
Iar tu murmuri încetișor

Un cântic dulce de amor
Un cântic dulce și frumos
Cu glas de angel radios.

George Stanca

TRAMVAI TÂRZIU

Iubirea noastră-i un tramvai târziu
Ce rătăcește noaptea prin oraș
Golit de pasageri, trist și pustiu
înnegurat, chilug ca un ocnaș.

Iubirea noastră-i un tramvai ce merge
în bezna deasă cu lumina stinsă
Tăcut și maiestuos precum un rege
Alunecînd în noaptea necuprinsă

Iubirea noastră-i un tramvai bolnav
Cătând spitale mari în lumea largă
Și rătăcind electric și jilav
Fără de medic, ambulanță, targă

Iubirea noastră-i un tramvai felin
Amușinând traseele cu botul
Doar el și noaptea existînd străin
Ca doi îndrăgostiți ce și-au spus totul

Iubirea noastră-i un tramvai nocturn
Degringolat și surd prin intersecții
Privind alene spre ceasul din turn
Sperînd salvarea-n ceața dimineții

Așa suntem și noi acum în noapte
Doi pasageri dintr-un tramvai ratat
Deși dormim înveșmântați în șoapte
Străini, absenți în dulcele păcat

Dar ne-om trezi: mai triști sau mai vioi
Ca-ntr-un tramvai cu cai, ca-ntr-un landou
Când dimineța vine peste noi
Și zorii cad alene pe depou

Iubirea noastră-i un tramvai uriaș
Călcînd cu zgomot șinele pe ace
E ca un monstru blînd într-un oraș
Din care dacă pleacă punct se face

Schimbă macazul, fă-l să se întoarcă
Iubito, deturneză-l ca un fur!
Priveste-l a plecat grăbit și parcă
N-are de gând să vină și retur

Iubirea noastră-i un tramvai târziu
Pe care l-am pierdut ușor, noi doi
Iubirea noastră-i un tramvai târziu
Ce nu se mai întoarce înapoi.

ÎNAINTE CUVÂNTARE ÎN SCĂRI DESCENDENTE

Să vă spun că sunt ironic
să vă spun că sunt sarcastic
să vă spun că sunt cinic
să vă spun că sunt miștocar
să vă spun că sunt batjocoritor
să vă spun că uneori îmi râd de mine
să vă spun că râd și de voi
să vă spun că sunt ludic
să vă spun că mă joc

cu mine
cu viața
cu voi
cu cuvintele
cu condeiu-n țărână
cu fagurele de miere?

Nu vă spun nimic din toate acestea!
Mai bine citiți-mă
luați-mă de guler
luați-mă în serios
luați-mă în comic
luați-mă în dramatic
luați-mă în tragic
luați-mă așa cum sunt
căci vă spun sigur:

S
U
N
T
!

iunie 2001

Biblioteca Academiei Române

Înființată la 6 august 1867, un an după fondarea Societații Academice Române, Biblioteca Academiei Române a avut dintru început misiunea de a aduna și conserva în colecțiile sale fondul național de manuscrise și tipărituri, ilustrând istoria și cultura românească, precum și istoria și civilizația universală.

Biblioteca națională, colecțiile sale au o structură enciclopedică, începând cu cele mai vechi texte în limba română sau în limbile de cancelarie și cult care au circulat în interiorul spațiului românesc, până la ultimele publicații de orice tip și pe orice suport. Biblioteca Academiei Române este ctitoria mai multor generații de cărturari care, prin donații și o intensă politică de achiziții, au contribuit la propășirea ei. Beneficiară a Depozitului Legal din 1885, are în atribuțiile sale publicarea bibliografiei retrospective a cărții și periodicelor românești, precum și a unor bibliografii speciale, cum ar fi Bibliografia Mihai Eminescu sau Bibliografia Războiului de Independență, servind documentarea și cercetarea asupra științei și culturii române.

Fondurile sale se cifrează la peste 14 milioane de unități, dintre care 3.600.000 monografii și 5.300.000 publicații seriale.

Colecțiile speciale, aflate în patrimoniul Bibliotecii Academiei Române, îi asigură acesteia un loc de frunte printre instituțiile de acest fel din România. Dintre ele, colecția de manuscrise este cea mai bogată din țară, iar colecțiile Cabinetului de Stampe, cele ale Cabinetului de Numismatică, ale Cabinetului de Muzică și ale Cabinetului de Hărți sunt adevărate puncte de referință în domeniu.

Biblioteca Academiei efectuează schimburi de publicații cu alte academii, instituții științifice, de învățământ superior și biblioteci din străinătate și coordonează activitatea schimbului de publicații a altor unități ale Academiei Române, fiind în același timp nucleul unei vaste rețele formată din bibliotecile filialelor Academiei Române și ale institutelor de cercetare ale acesteia.

De asemenea, Biblioteca Academiei Române este biblioteca depozitară a publicațiilor ONU.

Pentru menținerea la zi a colecțiilor sale și pentru a răspunde necesităților unei biblioteci moderne, Biblioteca Academiei Române și-a axat politica de achiziții a publicațiilor străine nu numai pe achiziții directe ci, în primul rând, pe schimbul internațional. În același timp, legatele și donațiile unor mari personalități au constituit o importantă sursă de îmbogățire a fondurilor bibliotecii. (din vol. Acad. Duiliu Marcu: ARHITECTURA; București, Ed. Tehnică 1960, p. 395)

Încă de la înființarea sa, Biblioteca Academiei Române a decis ca descrierea colecțiilor sale să fie făcută după standarde internaționale. Astfel, cele aproximativ

14.000.000 de unități bibliografice deținute se regăsesc, după tipul publicației, în mai multe cataloage.

Catalogul cărților

Inițiat de Alexandru Odobescu în 1874, catalogul cărților a fost dezvoltat după criterii științifice de Ioan Bianu. Urmând aceleași principii, catalogul a ajuns să includă, în 5.000.000 de fișe, descrierile bibliografice a peste 800.000 de titluri. Din 1998, ca prim pas în automatizarea Bibliotecii Academiei, s-a trecut la catalogarea on-line, iar în 2000 catalogarea manuală a fost sistată.

Catalogul publicațiilor periodice

Pentru prima dată în 1888, fondul de publicații periodice al Bibliotecii Academiei Române a fost menționat ca fond independent, iar în prezent, pe drept cuvânt, el constituie cea mai completă colecție din lume de periodice românești, publicate în limba română sau în alte limbi. Peste 60.000 de titluri sunt catalogate în acest fond la care, numai în ultimii 10 ani, au mai fost adăugate încă 5000 de titluri. Din 1999 catalogarea se face on-line, un an mai târziu debutând și reconversia colecției.

Cataloagele colecțiilor speciale

Cuprinzând descrieri bibliografice ale fondurilor de carte veche, carte rară, manuscrise, arhive și corespondență, multe din cataloagele speciale au fost publicate, altele se prezintă sub formă de fișe. Din prima categorie, „Catalogul manuscriselor românești” și „Bibliografia românească veche” sunt binecunoscute instrumente de lucru. Fondul de carte veche românească a început să fie recatalogat on-line din 1998 și, cu excepția publicațiilor apărute în sec. al XIX-lea, acest proiect este finalizat. Experimental, a început și reconversia fișierului de corespondență. (biblacad.ro)

Primele volume manuscrise intrate în patrimoniul Bibliotecii Academiei Române provin din donații și legate, din ce în ce mai frecvente după 1870. Prima donație a fost colecția de manuscrise și cărți vechi a lui Dionisie Romano, episcop de Buzău, dăruită Academiei Române în 1873. La aceasta s-a adăugat, în 1876, donația, făcută de Ion Ghica, a manuscriselor istoricului și revoluționarului Nicolae Bălcescu, urmată apoi de aceea a bibliofilului moldovean Dimitrie C. Sturdza-Scheianul, de nenumăratele donații ale lui Dimitrie A. Sturdza, cele ale lui Titu Maiorescu, Barbu Bellu, Rosetti-Rosnoveanu, Mihail Kogălniceanu, Alexandru Odobescu, Liviu Rebreanu, Cezar Petrescu, toate constând din manuscrise, documente istorice, arhivă, corespondență, cărți românești vechi și cărți străine.

Istoricul acestor fonduri este legat și de cel al bibliotecii mănăstirii Sf. Sava și cel al bibliotecii Mitropoliei de București, a renumitei biblioteci a Mavrocordaiilor, precum și a numeroase biblioteci monastice.

Fondurile generale ale Cabinetului de Manuscrise - Carte Rară sunt astăzi organizate în patru mari colecții: Manuscrise, Documente istorice, Arhive personale și corespondență, Cărți vechi și rare.

Constituite în spiritul ideii de reflectare a culturii și științei românești în context sud-est european și universal, aceste colecții sunt de o deosebită valoare științifică și documentară, indispensabile pentru cunoașterea istoriei acestor meleaguri, mărturie peste timp ale continuității istorice și culturale a românilor. (biblacad.ro)

Manuscrisele poetului Mihai Eminescu, 46 de volume, aproximativ 14.000 de file, au fost dăruite Academiei Române de Titu Maiorescu, în ședința din 25 ianuarie 1902.

„Întemeiată pe cunoașterea intimă a reliquiilor lui manuscrise”, dar și pe alte materiale din „neistovitele depozite ale Bibliotecii”, „integrală și critică”, ediția Perpessicius, inițiată în 1939 sub egida Academiei Române și încheiată în 1999 (cu volumul XVII – Bibliografia), constituie acel corpus eminescian care reface în detaliu laboratorul creației poetului, luminând multiplele și complexe fațete ale operei și vieții (poezie, proză, dramaturgie, publicistică, documente, corespondență), reprezentând așa cum estima N. Iorga, „un monument național”, construit conform principiului că; „orice rând din Eminescu merită să fie tipărit”.

Urmând același deziderat, realizarea de către Biblioteca Academiei Române a bazei de date text-imagine conținând manuscrisele M. Eminescu are drept scop diseminarea informației culturale prin accesul multimedia la manuscrisele cu valoare de tezaur. Proiectul va avea o durată de trei ani, baza de date completându-se pe măsura scanării paginilor de manuscris și a prelucrării datelor. Astfel, manuscrisele eminesciene vor fi, pentru prima dată, accesibile publicului larg printr-o aplicație de tip bibliotecă virtuală.

„Orice lectură nouă din Eminescu ne pune în fața aceleiași dileme: ce ne place din Eminescu, ce primește, azi, sensibilitatea noastră postmodernă din acest mare liric apărut într-o epocă în care romantismul european abia se încheiase și simbolismul își anunțase deja prin Baudelaire primele acorduri... Poezia românească a pornit, într-un chip sau altul, de la Eminescu, chiar și atunci când s-a îndepărtat de el (cazul simbolismului, cazul Blaga, cazul - mai complex - al inelasiabilului Arghezi). Eminescu a devenit un model și, cu timpul, un mit al spiritualității noastre.” (Acad. Eu-

gen Simion, Prefață la ediția EMINESCU - OPERE vol. I-V, Editura Univers Enciclopedic, București 1999-2000).

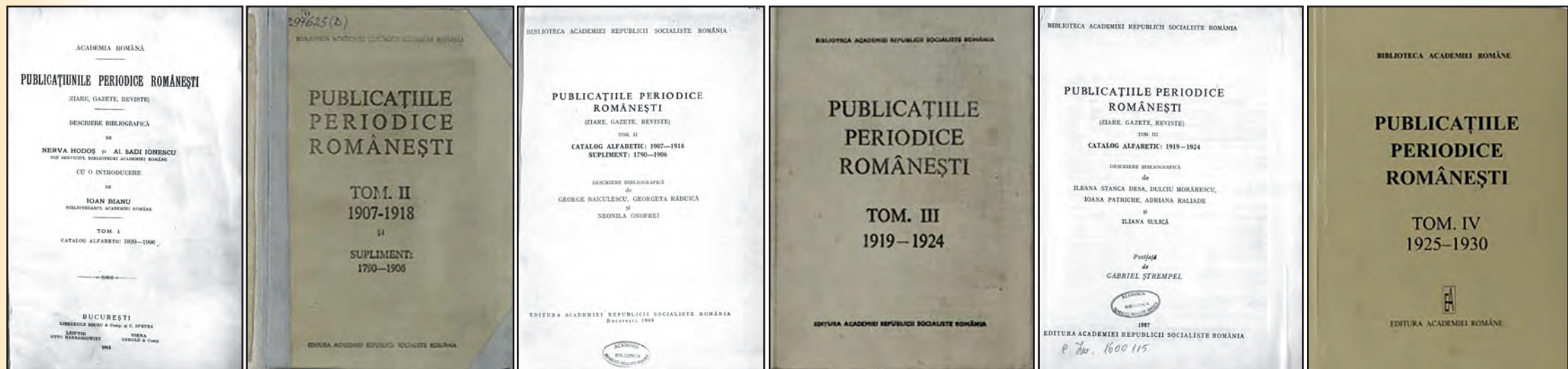
Bibliografia Națională Retrospectivă a Periodicelor (1790-1952)

Bibliografia națională retrospectivă a periodicelor, intitulată generic **Publicațiile periodice românești (ziare, gazete, reviste)**, lucrare de interes național, își are începutul în Planul bibliografic al culturii românești elaborat de Ioan Bianu. Criteriile fixate de Academia Română pentru această lucrare sunt: - criteriul limbii, - criteriul teritoriului statului român și - criteriul etnic (al naționalității). În paginile acestui mare repertoriu bibliografic sunt cuprinse toate publicațiile în limba română sau în limbi străine apărute pe teritoriul statului român, precum și cele în limba română editate în străinătate. Este o bibliografie descriptivă, în care sunt prezentate toate categoriile de periodice: literare, politice, comerciale, sociale, din domeniul științelor reale, medicinei ș.a. Structural, lucrarea este ordonată alfabetic după titluri și cuprinde elemente bibliografice descriptive complete: titlul, subtitlul, localitatea (sediul redacțional), perioada apariției, frecvența (periodicitatea), formatul, prețul (abonamentul anual și costul unui număr), aparatul redacțional (fondator, director, proprietar, redactor-șef, redactor responsabil, comitetul de redacție și colaboratori), tipografia sau editura. Primele două tomuri prezintă, selectiv, fragmente din articolele-program ale celor mai importante periodice.

Varianța on-line a bibliografiei Publicațiilor periodice românești (PPR: 1790–1930, tomurile I – IV) este accesibilă consultării prin intermediul aplicației SIMBNR, proiect realizat de Biblioteca Academiei Române în colaborare cu Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică - ICI București. Aplicația asigură accesul integrat la copiii digitale ale documentelor sub forma fișierelor imagine obținute prin scanarea volumelor PPR. Aceasta va fi actualizată odată cu publicarea următoarelor tomuri ale lucrării.

Pe pagina web, pentru primele patru tomuri ale bibliografiei retrospective, sunt menționate perioada descrisă și titlurile ordonate alfabetic, iar la rubrica prezentare sunt reproduse introducerea și o scurtă notă explicativă aferentă fiecărui volum. De asemenea, pentru îmbunătățirea informațiilor existente, au fost alcătuiți indici de localități care nu existau în varianta tipărită a primelor trei tomuri din această serie.

Pentru a facilita identificarea rapidă a unei publicații, se pot face căutări după titlul publicației, rezultatele afișând titlul depistat în volumele disponibile on-line.

Scurt interviu cu acad. Nicolae Noica, președintele Bibliotecii Academiei Române

Înființată în anul 1867, la scurtă vreme după constituirea Statului român modern, Biblioteca Academiei Române este cel mai important fond documentar patrimonial al României, cu peste 14.000.000 de documente, și deține cea mai bogată colecție de publicații periodice românești.

Cabinetul de Manuscrise, Carte-Rară oferă expozate inedite, în original sau fotocopie, precum: „Courier de Moldavie”, Iași, 1790, „Crestomaticul românesc”, Cernăuți, 1820, „Fama Lipschii”, Leipzig (Lipsca de Saxonia), 1827. Sunt 58.000 de titluri de ziare. Există și cataloage topografice care îți arată, cu precizia cifrelor, poziția fiecărei colecții în parte, în cadrul depozitului. De-a lungul timpului s-au scris zeci de anuare, mii de ziare. Le avem aici, în arhive.

La Biblioteca Academiei sunt aproape 10.000 de monede de aur, de o valoare inestimabilă. Sunt manuscrise vechi, caietele lui Eminescu originale, Biblii. Majoritatea de la donatori. Pe-cetea de domnitor a lui Ștefan cel Mare este ceva extraordinar. Avem un tezaur formidabil. Mi s-a atras atenția că Ceaușescu a spus să se facă o evaluare a bunurilor din Biblioteca Academiei ca atunci când fac un împrumut să gireze cu acestea.

Noi, aici la bibliotecă am realizat o galerie a donatorilor. Am prezentat 40 de donatori dintre cei mulți care au prezentat documente. De exemplu Dionisie Romano, un episcop care în 1867 a donat 600 de manuscrise, Dimitrie Sturdza, unul din creatorii acestei biblioteci prin documentele pe care le-a donat. Dona câte o ladă și spunea că valorează cam 10 mii de galbeni. Constantin Orghoidan, un inginer constructor de la Reșița, care a avut foarte mulți bani, a donat o cantitate impresionantă de documente, 2000 monede de aur din secolele 1, 2. De neprețuit.

Am răsfoit câteva anuare intitulate „Anuarul Presei Române și al Lumei Politice”. Într-unul dintre ele am găsit un tablou cu ziariștii din presa românească din 1908. Numai când te uiți la

numele de-acolo rămâi uimit. Noi nu avem grijă de aceste lucruri. De exemplu, pe strada Sărindari în București unde era Palatul Adevărul... în loc să fie repus în valoare, se dărâmă. Când mergi pe bulevardul Carol spre Moșilor și treci de Teatrul Național, există o clădire, chiar scrie pe ea, Clădirea Sidicatului Ziariștilor și mă întreb: de ce nu se pune în valoare acest imobil, de ce nu se revendică. Aceste lucruri ar trebui să le vedem cu mai multă atenție.

Revin și spun că, ce avem aici în bibliotecă este un tezaur de neprecupețit pe care am început să-l evaluăm. De exemplu: ce valoare putem da caietelor lui Eminescu. Am discutat cu persoane avizate, de bună credință și am ajuns la concluzia că am putea face o adresă către biblioteca din Paris pentru a întreba la cât sunt evaluate caietele lui Victor Hugo, pentru că face parte din aceeași perioadă, și valoarea de-acolo ne va putea fi contestată pe plan internațional de cineva? Iar la noi, nici nu discutăm. Aceste lucruri, cred eu, avem datoria să le punem în valoare.

A consemnat

MĂDĂLINA CORINA DIACONU

Scurt istoric

Din această amplă lucrare serială, au fost publicate până în prezent cinci tomuri, elaborate de diverse grupuri de bibliografi care au lucrat în cadrul colectivului Bibliografie periodice:

În 1905, bibliografia periodicelor a fost încredințată cărturarilor Nerva Hodoș și Al. Sadi Ionescu, care urmau să alcătuiască metoda de lucru, completă și succintă totodată, ce presupunea muncă de mîgală și precizie implicând vaste cunoștințe: limbi străine, istoria presei și a culturii române, dublate de putere de sinteză. Calendarele, almanahurile și publicațiile cu caracter administrativ (rapoartele și dările de seamă) au fost excluse din ansamblul publicațiilor periodice descrise în această lucrare.

Tomul I intitulat Publicațiunile periodice românești (ziare, gazete, reviste) cuprinde descrierea bibliografică a periodicelor apărute pe teritoriul românesc în perioada 1820–1906 și a fost tipărit în anul 1913 la Librăriile Socec & Co. și C. Sfetea. Acesta conține 3913 descrieri principale ce reproduc elementele bibliografice esențiale din primul număr al fiecărui periodic (sau primul număr văzut), urmate în subsolul fișei de toate schimbările survenite de-a lungul apariției unei publicații, precum și titluri de periodice notate cu asterisc, care lipsesc din fondul de periodice al Bibliotecii Academiei Române, despre a căror existență aveam indicii sigure, preluate din alte surse bibliografice. Între copertele acestui volum, se găsesc descrierile bibliografice ale ziarelor, gazetelor și revistelor apărute pe teritoriul românesc începând cu primul periodic, Chresto-

maticul românesc, tipărit în 1820 la Cernăuți de către Theodor Racoc, până la ultimele ziare și reviste ieșite de sub tipar în anul 1906.

Din motive obiective, istorice, politice, dar și din cauza lipsei de personal calificat, elaborarea tomului următor nu a mai fost continuată. În 1956, la insistențele Consiliului științific al bibliotecii, Prezidiul Academiei Române a hotărât să se reia elaborarea marilor repertorii de bibliografie, după o întrerupere de peste 40 de ani.

În tomul al II-lea al Bibliografiei retrospective a periodicelor au fost descrise ziarele și revistele din perioada 1907–1918, acesta fiind însoțit de un Supliment: 1790–1906 (cu 423 de titluri noi și completări) care a devansat data apariției primului periodic pe teritoriul românesc la anul 1790, prin descoperirea la Biblioteca Națională din Moscova a gazetei Courier de Moldavie, ieșită de sub teasc la Iași în respectivul an. În plus, s-a introdus un paragraf de legătură cu tomul anterior, în care cercetătorul era informat dacă publicația avea continuitate în apariție sau reapărea. În acest volum sunt descrise 2758 de publicații, fiind elaborat de un colectiv de trei bibliografi: George Baiculescu, Georgeta Răduică și Neonila Onofrei, și tipărit la Editura Academiei Române în anul 1969.

Bibliografia națională retrospectivă a periodicelor a continuat cu tomul al III-lea (1919–1924), editat în 1987, întocmit de cinci bibliografi: Ileana Stanca Desa, Dulciu Morărescu, Ioana Patriche, Adriana Raliade și Iliana Sulică, în acesta fiind descrise 3398 de publicații.

Începând cu acest volum s-a adăugat criteriul patronajului, incluzând periodicele apărute în limbi străine, în alte țări, sub auspiciile instituțiilor românești sau patronate de acestea. De asemenea, au început să fie descrise toate publicațiile minorităților existente pe teritoriul statului român după Marea Unire (în limbile maghiară, germană, ebraică, rusă, ucraineană, armeană, albaneză, greacă și turcă). Se poate menționa că cenzura comunistă a exclus din acest repertoriu național unele publicații apărute în Basarabia, Bucovina, Banatul sârbesc și Cadrilater.

Începând cu tomul al III-lea, în zona notelor, la rubrica texte, sunt menționați scriitorii mai importanți români sau străini care semnavă articole sau ale căror texte erau reproduse în anumite publicații, iar la rubrica reproduceri se regăsesc nume ale artiștilor plastici, în cazul în care periodicul cuprindea imagini ale lucrărilor pictorilor, sculptorilor sau desena-torilor renumiți.

În anul 2003, a fost imprimat tomul al IV-lea (1925–1930), alcătuit de un grup de șase bibliografi: Ileana Stanca Desa, Dulciu Morărescu, Ioana Patriche, Cornelia Luminița Radu, Adriana Raliade și Iliana Sulică, în care sunt descrise 3918 de periodice. Pentru toate cele patru tomuri editate s-a respectat aceeași metodă de lucru, astfel încât volumele formează o lucrare unitară. S-au inserat unele adăugiri pentru completarea informațiilor: de exemplu, în fișa de bază, s-a trecut data până la care continuă să apară publicația studiată. Echipa editorială (fondator, director, redactor-șef, redactori și colaboratori) rămâne un element urmărit cu multă consecvență, pentru că în presă puteau fi întâlnite nume importante din domeniul literar și științific. În zona notelor, continuă să fie menționați scriitorii, desena-torii și caricaturiștii ale căror lucrări erau reproduse în publicația studiată.

Pentru a îmbogăți informația adusă de o lucrare bibliografică de interes național, începând cu tomul al IV-lea se alcătuiască indici: 1. - indici de nume, în care se regăsesc numele persoanelor cu funcții redacționale care au contribuit la apariția și existența periodicului (fondatori, proprietari, directori, redactori-șef, redactori, editori, membri în comitetul de redacție și colaboratori) și 2. - indici de localități, în care figurează toate localitățile din România sau din străinătate în care s-au tipărit periodicele descrise.

Pentru a îmbunătăți intervalul de timp în care informațiile furnizate de bibliografia retrospectivă a periodicelor să ajungă la utilizatori, în anul 2004 s-a hotărât structurarea următoarelor tomuri din această serie în două sau trei părți, pe grupuri de litere.

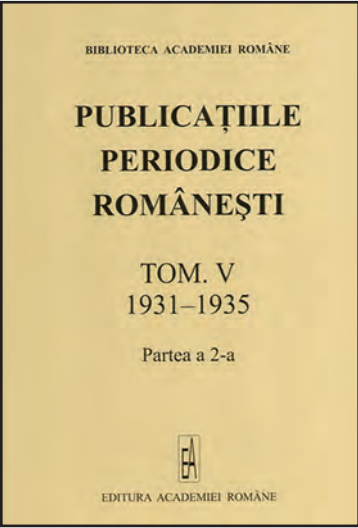
Tomul V (1931-1935), elaborat de bibliografi: Ileana Stanca Desa, Cornelia Luminița Radu, Iliana Sulică, Elena Ioana Mălusanu, a fost structurat în trei părți tipărite astfel: partea întâi (literele A-C) în anul 2009, partea a doua (literele D-L) în 2012, și partea a treia (literele M-Z) în anul 2017. Primele două părți, însumând 2744 descrieri bibliografice s-au elaborat numai pe baza fondului de periodice existent în Biblioteca Academiei Române; partea a 3-a (literele M-Z și completări cu literele A-L), la alcătuirea căreia a participat și Maria Buturugă pe lângă autorii menționați anterior, cuprinde 2550 descrieri bibliografice fiind imprimată în anul 2017.

Spre deosebire de primele două părți ale acestui tom, cea de-a treia cuprinde și descrierile publicațiilor care lipsesc din fondul de profil al Bibliotecii Academiei Române (titluri din cadrul întregului alfabet), cercetate în alte biblioteci, sau identificate în alte surse bibliografice. Rezumând, în cele trei părți ale tomului V au fost descrise 4936 de publicații, la care se adaugă 267 de descrieri ale unor titluri inedite din capitolul „Completări cu literele A-L”, însumând 5203 descrieri, cu un excedent de 1285 titluri față de tomul precedent.

Pentru a furniza cât mai multe informații cercetătorilor interesați de presa românească din prima jumătate a secolului XX, începând cu tomul V, pe lângă indicii de nume și de localități se alcătuieste și un indice de tipografii care ilustrează sugestiv multitudinea tipografiilor (peste 750) active pe teritoriul României.

Tomul V (1931-1935) partea a 3-a, din seria Publicațiile periodice românești, a fost distinsă cu Premiul B. P. Hașdeu al Secției de filologie și literatură a Academiei Române pe anul 2017.

Bibliografia retrospectivă a periodicelor continuă cu elaborarea a încă două volume structurate în câte două părți (literele A-L, respectiv literele M-Z) pentru perioadele 1936-1944, respectiv 1945-1952. După anul 1952, repertoriul bibliografic al periodicelor a fost alcătuit inițial de către Camera Cărții și continuat apoi de Biblioteca Centrală de Stat, actuala Bibliotecă Națională a României. (biblacad.ro)

PREMIILE REVISTEI „CRO

CORINA VLAD DIACONESCU

tească, bunicii și neamurile din partea tatălui, prietenii, vecinii, ceilalți brădeni, instituțiile, evenimentele, obiceiurile. Sunt lucruri care nu se uită niciodată”.

Corina Vlad Diaconescu acordă o atenție specială dezbaterilor de idei pe teme culturale actuale la care participă personalități de seamă ale culturii române, precum și autorilor care și-au trimis contribuțiile literare din Italia, Franța, Canada, India atunci când, în calitate de redactor-șef al „Cronicii Fundațiilor” le-a solicitat colaborarea.

În cadrul UZPR este membru și senior editor fondator al publicației „Cronica Timpului”. În discuțiile redacționale întodeauna caută să realizeze un echilibru necesar între informația de actualitate și dezbaterile de principiu între cele sociale, între paginile cu caracter literar, istoric, filozofic, muzical, teatral, cinematografic.

În domeniul publicistic, profesoara de limbă franceză Corina Vlad Diaconescu a debutat cu articolul „Dialogul

artelor de la Pitești” în săptămânalul „Contemporanul”. A urmat, apoi, o serie de articole, studii, eseuri, reportaje, interviuri publicate în importante reviste culturale românești și internaționale. Menționez câteva: „Revue trimestrielle” (Orleans, France); „Miorița noastră” (New York); „Vestitorul Ortodoxiei” (București); „Zarandul”(Brad); „Femeia ortodoxă” (Craiova).

Este coautoare la volumul „No, hai! Călători prin Apuseni”, o carte primită de cititorii din toată țara cu mult interes și plăcere intelectuală. Corina Vlad Diaconescu iubește muzica, este o pianistă de mare sensibilitate și măiestrie interpretativă, iar de curând, în cadrul unei serate „Eminescu, jurnalistul” ne-a făcut o surpriză emoționantă – Corina, compozitoare! Muzica ei magică am simțit-o ca o adiere de primăvară în luna mai, luna florilor. Acum, câteva zile cu emoție în glas, în așteptarea unei opinii din partea mea, Corina a continuat să ne surprindă: „v-am trimis câteva poezii scrise de mine. Aștept părerea voastră...”.

MARIA DOHOTARU

Manager, editor, tipograf, scriitor, membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România.

Studiile primare le-a făcut în satul natal, gimnaziale în localitatea Ștefan cel Mare, iar cele liceale la Onești (abs. 1976). A urmat cursuri de specializare în Managementul Afacerilor (București, 1996).

A reușit, cu eforturi și sacrificii, să devină un om de afaceri de succes în domeniul tipografic. În cele peste două decenii de la înființare (1996-2020), aici s-au tipărit peste 8000 de titluri de carte, dintre care 600 de titluri aparțin Editurii Magic Print, genuri de carte de la albume, arhitectură și urbanism, istorie, monografii, ghiduri turistice, memorii, biografii, până la medicină, literatură, religie, literatură și cărți pentru copii etc.

Cărțile editate și tipărite la Magic Print au fost prezente în standurile multor târguri internaționale de carte (Gaudeamus și Bookfest, București; Librex, Iași; Axis Libri, Galați), Salonul Internațional de Carte de la Chișinău, Librafila, Litmedfila (Cluj-Napoca) ș.a. Acestea au obținut premii prestigioase care au consacrat editura printre cele mai importante din România. Printre numeroasele distincții câștigate de-a lungul anilor, amintim: Premiul „Eudoxiu Hurmuzaki” al Academiei Române, Premiile „Bogdan Petriceicu Hașdeu”, „Ilie Gravorul”, „Arta Cărții”, „Clio”, „Document”, „Vasile Vasilache” și „UNESCO” (toate în cadrul edițiilor anuale ale Salonului Internațional de Carte, Chișinău), „Vermeil Mare” (Librafila, Cluj-Napoca), Diplomă în rang de Medalie de Aur (Piatra Neamț, Chișinău) etc.

Maria Dohotaru se dovedește nu numai un editor remarcabil ci și un scriitor. A publicat trei volume ca autor, *Destine în oglindă* (2009), *Crucea Mântuirii neamului Românesc, Monument al unității și demnității noastre naționale* (2012), *20 de ani – În serviciul culturii naționale* (2016), un volum în calitate de coautor, *Borzești, Ctitoria lui Ștefan cel Mare și Sfânt* (2012) și a fost coordonatorul lucrării Romanul capodoperă *Sacrificiul*, epopee națională a românilor (2018).

NICOLAE VASILE

Activitățile multiple ale lui Nicolae VASILE (om de știință, publicist, prozator, poet, dramaturg etc.) se înscriu în triunghiul *știință-publicistică-literatură*, motoarele care-l animă sunt un al doilea triunghi: *credința-iubirea-comunicarea*, iar rezultatul constă în devenirea sa, un al treilea triunghi: *om de știință, publicist și literat*, toate acestea fiind legate prin filozofie.

Modelul conceptual, ciclic, al creației dânsului este, ca la orice alt creator: Dumnezeu îi comunică creația (de toate felurile) prin iubire, el o transferă oamenilor prin toate formele de comunicare, oamenii îl răsplătesc, parțial pe el, prin admirație, dar, mult mai mult, pe Dumnezeu, prin credință. Așa se încheie cercul! Concis, el adună toate acestea într-un aforism, care-i aparține: *Creația este forma, iar creatorul este calea prin care Dumnezeu comunică cu oamenii*.

Drumul lung al creației l-a început în știință. Într-o perioadă relativ scurtă a parcurs aproape toate treptele domeniului de la doctorat la membru al Academiei de Științe Tehnice, iar pentru a-și da și propria contribuție la *munca în folosul societății*, a acceptat și poziții manageriale, devenind, de tânăr, director general al celui mai mare institut de cercetări al țării, în

acea perioadă: Institutul de Cercetări Electrotehnice – ICPE, care avea peste patru mii de salariați, mulți dintre aceștia fiind vârfurile naționale ale domeniului.

Întrarea în literatură a făcut-o cu romanul *Punctul de sprijin*, unde personajul central este mama, lansată în anul 2000, odată cu aniversarea de cincizeci de ani a institutului. Îmboldul a venit de la o premoniție, când se afla într-o deplasare mai lungă în Italia și a visat că mama sa este foarte grav bolnavă. Celelalte romane, *Dominoul iubirii* și *Zâna și viața*, au venit ca rod al unor iubiri târzii, aceeași cale pe care au venit și volumele de poezie: *Omul ciclic*, *Taxa lui Caron*, *Universul ciclic*, *Grădina Domnului* și *Începutul cercului*, toate acestea fiind publicate în ultimii opt ani.

Liantul creației lui Nicolae VASILE îl constituie propriul model filozofic, intitulat *Sistemismul*, care poartă și numele primei cărți cu acest specific, urmată de o a doua, care vine cu mai multe explicitări, *Sistemismul. Bazele științifice*. Acestea, pe lângă rolul unificator al marilor curente filozofice din istoria omenirii, vin să explice și să fundamenteze posibilitatea premoniției la creatori care, astfel, devine sursă de inspirație. Din informațiile existente, Nicolae VASILE a „visat” soluții tehnice la probleme care-l chinuiau de ani de zile, subiecte de romane, mai toate poeziile, dar și apariția *Teatrului Nostrum*, ideea apărând în poezia *Visul din vis*, scrisă cu circa un

an înainte de venirea dânsului în nucleul de la UZPR și Cronica Timpului. După constituirea teatrului, la care este membru fondator, a început să scrie scene și piese, care au și fost jucate. Piesa în trei acte *Ioșca, Sică și Mitică*, scrisă în anul 2017, pentru a fi jucată în anul 2018, la o sută de ani de la Marea Unire, este o metaforă, personajul feminin magic, Samantha, simbolizând România.

Nu în ultimul rând, din iubirea pentru colegii scriitori contemporani din Generația 2000, despre care „mai marii oficiali ai literaturii” spun că nu au scris nimic, a publicat două volume de istorie literară: *Dicționarul Ingineri scriitorilor și publiciști*, în anul 2018, la Editura AGIR, și *Enciclopedia SCRITORILOR din GENERAȚIA 2000*, în anul 2020, la Editura UZP, care sunt foarte bine primite de public și de scriitorii din țară și străinătate.

CRONICA TIMPULUI" - 2020

ANDREEA CRISTEA

O doamnă! O doamnă și un creion cu vârful ascuțit care au început să așeze pe hârtie o lume frumoasă, plină de sensibilitate și emoție.

Și chiar dacă lumea noastră, a tuturor, a trecut printr-un an pandemic ce ne-a schimbat cu siguranță prioritățile, viața și chiar destinul, iată, întâlnirea dintre cei doi, doamna și creionul, a fost una prolifică pentru că, împreună, au scris aproape neîntrerupt reușind să stopeze zădărnica trecerii timpului.

Astfel, în cursul aceleiși an, 2020, colaborarea celor doi a dus la scrierea mai multor cărți de poezie și proză, la participarea la mai multe concursuri naționale și internaționale de literatură care implicit a dus la obținerea unei recunoașteri a talentului scriitoricesc.

Dintre cărțile care au văzut lumina tiparului, menționăm: „Roua de pe aripi de cer”, „Iernile bunicilor” și „Iubiri de porțelan”.

Andreea Cristea a participat și la mai multe concursuri de creație naționale și internaționale câștigând mai multe diplome și mențiuni.

La activitatea literară se adaugă o activitate publicistică susținută prin scrierea mai multor articole de specialitate juridică în *Revista Tribuna Pensionarului* și texte literare precum: *Astralis* (sub egida Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România), *Are-na Literară*, *Eminesciana*.

Cei care au avut șansa de a lectura poeziile sau proza doamnei Andreea Cristea, cu siguranță s-au regăsit în cuvintele care, legate cu tâlc, în manieră clasică ori modernă, transmit emoții, gânduri și sentimente amețitoare, în sensul bun al noțiunii.

Despre creația sa lirică, scriitorul Ion Machidon subliniază: „(...) versuri sublime pentru cititori sensibili”. Descoperim în jurnalistică ei tainele unor minunate clipe de meditație și adevăr.

Referindu-se la activitatea publicistică a acesteia, filologul și criticul Aureliu Goci afirma că articolele de presă și reportajele semnate de Andreea Cristea cuceresc cititorul prin autenticitate și spirit de observație specific unei purtătoare de robă cu bavețică, domnia sa fiind și un apreciat avocat.

CLAUDIA MOTEA

Este o actriță cu o personalitate artistică atipică, pentru că, pe lângă profesia sa reușește să se impună pe scena vieții culturale românești ca poetă, prozatoare, dramaturg, scenaristă, traducătoare și profesoară de artă dramatică la Centrul Cultural UNESCO Mihai Eminescu, este director artistic al Teatrului Nostrum, înființat în cadrul Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România. Este reprezentantă *Libris* pentru evenimente culturale în București.

S-a lansat artistic, la adevărata sa valoare, jucând în proiectul internațional *Les Danaides* în regia lui Silviu Purcărete cu acest proiect a primit aplauze la scene deschise pe înalte scene din Europa și America. După ce s-a impus pe continentul american, după emigrarea în Canada timp de aproape zece ani fiind actriță și dramaturg, a revenit în țară, iar în urma colaborării cu România Film a produs și a jucat spectacolul multimedia *Iubește-mă, America!* în regia regretatului Alecu G. Croitoru.

Anul 2014 i-a adus frumoase realizări profesionale în țară, dar și în străinătate, iar pe lângă distincția *Magna cum Laudae* UARF a primit *Premiul de Excelență* la Gala *Celebrităților 2014*. În luna ianuarie a lui 2015, Claudia Motea a primit *PLACHETA DE AUR - Premiul de Excelență* dăruit de Uniunea Autorilor și Realizatorilor de Film din România pentru merite remarcabile în artă teatrală și cinematografică la Gala Premiilor UARF 2015. Pe meleagurile natale gorjene a primit titlul onorific de *Ambasadoare a Turismului*. Pentru filmul *Kandy*, Claudia Motea a fost laureată a *Festivalului Modern-Movie Galați 2016*, primind *Premiul „Cea mai bună actriță a anului”*.

În 2017 a lucrat cu regizorul Vlad Stănescu la punerea în scenă a piesei dramaturgului Mircea M. Ionescu, *Pușlamauda de la etajul 13*, la Teatrul Național București, dar și în alte teatre din țară și străinătate.

În același an Claudia Motea a lansat primul său volum de versuri: *Preludii în Cetatea Soarelui*, prima dată la Tea-

trul Nottara - București apoi în America, Elveția, Republica Moldova, Franța și Spania.

Cu spectacolul multimedia „*Preludii în Cetatea Soarelui - ROMANIA 100*”, Claudia Motea a înregistrat un succes strălucitor la Târgul Internațional de Carte și Muzică *Libris Brașov 2018*.

Proiectele recente pe care le joacă în țară și vor urma să fie jucate în Europa și în Los Angeles sunt: *Shalom, Israel!*, un spectacol multimedia inspirat din noua ei carte *SHALOM, ISRAEL!*, editată la *Libris Editorial* și *Recitalul de poezie și jazz Te-ai Gândit Vreodată?* cu includerea lansării unui CD realizat în colaborare cu Lucian Sabados, producător *Libris Brașov*. Totodată, recent, Claudia Motea a fost distribuită în proiectul româno-suedez *Nunta Zamfirei*, un muzical folcloric unde apare alături de alți artiști de renume precum: Dorel Vișan, Maia Morgenstern, Marius Bodochi, Monica Anghel.

Cartea sa *SHALOM, ISRAEL!* a primit *Premiul CARTEA ANULUI 2019*.

CORNELIU D. ZEANA

Din bogata sa biografie literară și științifică se desprinde ideea că dintotdeauna, însemnând, de la vârsta maturității,

a fost pasionat de artă și cultură și de domeniul științific și, pentru a fi mai aproape de realitatea curentă, era atras de literatură și medicină. Astfel se explică ascendența sa prin timp în domeniile amintite.

Printre altele a publicat zece tratate de medicină dintre care trei sunt primele în literatura autohtonă referitoare la

imunologie clinică, la magneziu și corticoterapie. Nu mai spunem de sutele de comunicate și publicații cu care este citat în mai multe tratate internaționale din întreaga lume. Nu este lipsit de interes că este deținătorul a două brevete de inventator, certificate de Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci. Cum foarte bine aprecia un reputat academician, „viața lui Corneliu Zeana a fost o sfășiere între medicină și literatură. Pe acest ultim tărâm legat indisolubil prin actul

creator de jurnalism evidențiem disponibilitatea deosebită a lui Corneliu Zeana spre scriitura de cea mai bună calitate, impunându-se ca membru al Uniunii Scriitorilor din România cu opere valoroase, cele mai multe traduse în mai multe limbi de circulație internațională.

Prin formația lui umanistă excelează în romane psihologice precum „*Manuel*” și „*Ultima ardere pe rug*” apoi „*Trei secole după Milescu*” și „*Trezirea dragonului*”.

Nu cu mult timp în urmă a câștigat premiul Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, (al cărui membru este), pentru monografia, foarte apreciată în mass-media „*Jurnalism – O Artă Efemeră*”, care cuprinde eseuri pe tema filozofiei politice a unificării europene. Tot, astfel i-au fost apreciate reportajele cuprinse în volumele dedicate Chinei. În contextul actual nu putem trece cu vederea peste o altă monografie concepută drept știință, viziune și chiar beletristică cu un titlu care nu ar trebui să ne mai speire „*Covid 19... 23... 25...*” Dacă ar fi să enumerăm și contribuția la înființarea, fundamentarea sau la activitatea unor instituții sociale, politice, culturale, nonguvernamentale ne-ar trebui pagini întregi, dar reținem doar, că a fondat Mișcarea Europeană. Secțiunea Națională Română, Asociația Europeană a Cadrelor Didactice.

Salutăm, și cu acest prilej, implicarea lui Corneliu Zeana în sprijinirea acțiunilor concrete de conservare a pădurilor din țara noastră.

PREMIILE REVISTEI „CRO

MIRON MANEGA

„Ispravnic al societății civile”, scriitor și jurnalist, poet de excepție (nume real Dumitru Manea) face parte din breasla „truditorilor cu fruntea și condeiul, incisiv și ancorat în viața socială”, un promotor de politici publice ce promovează un program intitulat „Modelul de țară”, inițiat de prof. dr. Florin Colceag, jurnalistul repetând și repetându-ne spre ținere de minte că „există încă un popor român din care nu e rușine să afirmăm că facem parte.

A colaborat la numeroase reviste și publicații literare, a scris mii de articole, dovedind calități remarcabile de jurnalist patriot, implicat civic, dovedind respect, dorință și implicare în revigorarea valorilor naționale clasice și contemporane. În acest sens, a creat ziarul CERTITUDINEA, un ziar definit de inițiator „de cultură, spiritualitate și atitudine” al cărui „coordonator editorial și moral a fost ales nemuritorul și atât de actualul Mihai

Eminescu, modelul ideal la care Miron Manega se raportează. Alături de subsemnata și Doru Dinu Glăvan, președintele Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, Miron Manega a devenit inițiator al seratelor Eminescu, jurnalistul. Neobosit căutător de adevăruri inedite, Miron Manega ne surprinde printr-o susținere foarte interesantă despre cobză, acest cunoscut instrument autohton care, după opinia domniei sale, ar fi posibil să fie „lira tracă”, acest simbol a muzicii esențiale, la care cânta Orfeu.

Eminescofilul Miron Manega a mediatizat prima creație documentară cinematografică de acum 100 de ani: Octav Minar - „Eminescu, Creangă, Veronica”. Miron Manega a colaborat la numeroase reviste și publicații, a fondat unele, a deținut importante funcții în Radio și Tv, și chiar dacă el manifestă reticență în a-și publica poeziile, considerând că acest har dumnezeiesc nu este o prioritate este, totuși, apreciat ca un poet însemnat al generației sale. I-au fost mentori poeții Tudor George (Aho) și Cezar Ivănescu.

FIRIȚĂ CARP

„Jonglerul de cuvinte” Firiță Carp e un nume foarte cunoscut și apreciat în viața culturală a societății românești. Este absolvent al Facultății de Jurnalism și, o perioadă a lucrat în publicistica militară, dar harul talentului și sensibilitatea marcată de oameni și fapte i-au ales altă cărare. A devenit directorul editurii „Detectiv literar”, pe care o păstorește cu multă pricepere, dăruire și atitudine prietenească față de cei care își mărturisesc, trăirile și convingerile, cu emoție și talent prin creații literare. Firiță Carp este aproape de oameni chiar, dacă, uneori știe să fie și zbir; știe să aibă respect, să-i înțeleagă; este sincer și se implică cu toate resursele în atingerea obiectivelor editurii. Și mai știe ceva... să fie un umăr pe care te poți sprijini la nevoie. Pentru el cuvântul este fratele adevărului și nu se încurcă în promisiuni și vorbe goale. Aprecindu-i-se seriozitatea și loialitatea, în cadrul Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, a devenit membru în Juriul de Onoare, Disciplină și Arbitraj. Eminescu iubea Iubirea... Firiță Carp iubește și el - iată câteva titluri dintre romanele sale dedicate acestui înălțător sentiment: „Ce mult te iubesc”; „Legătura de dragoste”; „Cel mai aproape de fericire”. Stihurile poetului Firiță Carp sunt magice! Deschizi volumul... citești... citești până la capăt cu bucuria și simțirea unor trăiri emoționale de mare sensibilitate care, parcă, te trezesc la viață și pe tine cititorul, dorind să iubești viața, oamenii, natura cu

bunele și dezamăgirile ei. Și ... simți că-l iubești și pe poet. Vă recomand – citiți poemele din volumele Carpe Diem! Dintre cărțile de publicistică volumul „Timbre de lipit pe suflet” a fost distins cu premiul Național „Vasile Voiculescu” (Buzău) și premiul revistei „Literatură și artă” (Chișinău).

Mulțimea de diplome pe care le-a primit autorul ne spune că „le-a depozitat în suflet și le arată din când în când, numai din orgoliu și numai la concurență cu doritori de espacade în lumea iluziilor”. Am aflat ceva... și mi-a plăcut ce am aflat... Firiță Carp „cochetează” cu mirarea pentru că îl sprijină să se regăsească atunci când se caută. Te rog, învață-ne și pe noi să „cochetăm” cu mirarea!

ELENA ARMENESCU

Medic, scriitor și publicist, Elena Armenescu practică medicina în București, fiind totodată membră a Societății Medicilor Scriitori și Publiciști din România, membră a Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România și a Uniunii Scriitorilor din România. Este cunoscută public atât în țară și în străinătate, în egală măsură, cu creații literare și jurnalistice de certă valoare, dar și pentru studiile și cercetările din domeniul medical, reprezentând cu ele, la diverse evenimente cu profil științific, valoroasa școală românească de medicină.

A fost și este invitată la multe emisiuni de Radio și de Televiziune, pe teme literare și medicale.

Deține, pe plan social, o serie de funcții și responsabilități, cum ar fi: membru fondator al Fundației MIRABILIS și vicepreședinte al Academiei DacoRomâne. A fost distinsă cu Diploma și Crucea în grad de Ofițer, pentru servicii aduse cauzei progresului, acordate de Regatul Belgiei-Bruxelles, în anul 2006.

ADRIAN SUCIU

Ludic până-n măduva oaselor, Adrian Suci e un conglomerat de contrarii care nu s-au cristalizat încă în ceva definitiv. Poate fi caracterizat existențial ca fiind câte ceva din toate, dar mai ales poet. Așa spun statisticile (vreo opt volume de versuri, trei de proză (pamflete, interviuri, roman) și două antologii. Viața lui a mers pe două trasee: unul conformist și ascendent, ca al oricărui ardelean care se respectă (licențiat al Facultății de Litere, stagiul de perfecționare în presă, bursier al Guvernului francez, stagiul de perfecționare în tehnici ale interviului și reportajului, stagiul de perfecționare în organizarea și managementul întreprinderilor de presă) și unul nonconformist și divergent: redactor, redactor șef, expert parlamentar, miner.

Generos și grav în relațiile cu semenii, este în același timp ludic până-n măduva oaselor. Cel mai bine l-a caracterizat Nora Iuga, după lansarea, în 2015, a volumului „Profetul popular”: „Dacă într-un juriu cineva o să propună această carte la premiu, unii nu vor ști unde s-o încadreze, la poezie, la proză, la

psalm, la vodevil, la french-cancan sau, sau... Profetul popular, alias poetul Adrian Suci, este ceea ce în chimia organică se numește un element plurivalent. Molecula materiei lui nu poate fi, îndrăznesc să o spun, ea însăși, nu poate exista decât combinându-se cu/ respingând moleculele unor corpuri străine. De aceea și reușește să umple toate golurile de expresie și să devină el, cu toate fețele la vedere”.

Portofoliul lui Adrian Suci e impresionant: titular, în diverse perioade, al unor rubrici și emisiuni la Radio Cluj, TVR Cluj, NCN Cluj, Echinox, Cadran; editorialist, în diverse perioade, la CD Radio, Monitorul de Cluj, Radio Cluj, Ziua de Cluj; colaborator ocazional la Dilema, Contrapunct, 22, România literară, Steaua, Vatra, Tribuna, Familia, Apostrof, Poesis, Calende, Ramuri, Luceafărul etc; câștigător a numeroase premii literare; cărțile lui au fost traduse în engleză, franceză, germană, maghiară, occitană, ebraică etc.

Este președintele **Asociației Culturale Direcția 9**, pe care a înființat-o în anul 2013 cu scopul de a sprijini, editorial și financiar, poezii debutanți, dar și pentru revalorizarea și reintroducerea în circulație a unor poeți consacrați.

CRONICA TIMPULUI" - 2020

MIRCEA M. IONESCU

Atunci când ne gândim la Maestrul Mircea M. Ionescu, implicit ne ducem cu gândul la o lume parte *memeistă*, ce are ca slogan de viață: „Omule, să nu trăiești cu frâna de suflet trasă!” De fapt, aceste cuvinte pot fi un indiciu elocvent pentru conduita de viață morală a fiecăruia dintre noi, și, în speță, a fiecărui artist, aspirant sau consacrat. Simbioza dintre Artistul și Omul Mircea M. Ionescu este atât de organic încheagată, încât e foarte greu să vorbim despre el, la superlativ, doar ca Artist (dramaturg, jurnalist, prozator, cronicar, poet etc.), fără să-l menționăm, în aceeași măsură, și ca Om!

De fapt, cine este Mircea M. Ionescu? Sunt decenii continue de când Domnia Sa ține cu demnitate și onoare ștafeta vieții, făcând dovada de slujitor fidel al culturii, al artei și filozofiei vieții, precum și al prea slăvirii umanității. Și, ca un adaos, acest *Om-Paradox*, așa cum se numește chiar el însuși, poate fi unul dintre cei mai frumoși prieteni ai vieții noastre, ce vine din istoria dramaturgiei românești și se înalță mereu pe *Coloana Infinită* a Artei cu opera lui. Îi iubim creația, întocmai cum îi iubim și sufletul care spune neconștient: „Mulțumesc, Doamne, pentru că Teatrul și Fotbalul mi-au luminat Viața! „CV-ul său este impresionant, încununat cu laurii *Premiului Academiei Române pentru Dramaturgie*; *Premiului I.L. Caragiale* pentru volumul „Bărbatul cu trei picioare” și *Premiului UNITER* pentru întreaga sa activitate. Iată câteva spicuiuri notabile din activitățile de-a lungul vieții sale ce impun o aleasă prețuire: Consilier în Ministerul Culturii și al Identității Naționale, Directorul Manager al Teatrului „Tudor Vianu” Giurgiu. Autorul cronicilor dramatice „Amanta mea Thalia” din săptămânalul „Taifasuri”, Inițiatorul dificlelor formalități (un an și opt luni) de instituire a unei Legi „ZIUA DRAMATURGIEI ROMÂNEȘTI”, în 13 Noiembrie, în amintirea Premierei absolute la Naționalul bucureștean, Cetățean de Onoare al Municipiului Giurgiu, Taximetrist de noapte la New York (1987-1993), avându-i pasageri, printre alții, pe celebrii Anthony Quinn, Greta Garbo, Imelda Marcos, Ridick Bowe și fata lui Fidel Castro; Comentator radio și TV; Realizatorul emisiunii de referință „Idoli și Legende”, cu 206 „piese” inedite, jucate în Atelierul de la „Telesport”. În domeniul dramaturgiei, Mircea M. Ionescu are o avere personală de mare valoare, iar piesele sale de teatru poartă o morală, ce ne incită și ne invită la aventuri inedite în lumea teatrului: *Columb a descoperit Aventura unei femei cumînți*, *Dona Quijota joacă samba*, *Hamlet a murit degeaba*, *Deținuți în Statuia Libertății*, *Taximetristul de noapte la New York*, *Nu mor pescărușii când vor porcii mistreți* sunt câteva exemple din vasta creație a lui Mircea M. Ionescu, ce cuprinde în jur de 40 de cărți publicate și 43 de premiere.

IOAN N. ROȘCA

Un nume marcant în viața culturală contemporană, prof. univ. dr. Ioan N. Roșca s-a afirmat ca profesor și cercetător deopotrivă în domeniul filosofiei și al jurnalismului cultural, dar și ca publicist și literat. A parcurs toate treptele universitare la Universitatea din București, la Catedra de Istoria Filosofiei și Filozofia Culturii (1968-2001), iar din 2001 a profesat la Facultatea de Filosofie și Jurnalism a Universității Spiru Haret, unde a îndeplinit și funcția de decan (2001-2010) și pe cea de șef de catedră (2010-2012). A efectuat stagii de documentare „Erasmus” la Roma (1995), Paris (1998) și Zaragoza (1999).

Ca universitar, a contribuit la formarea a zeci de generații de absolvenți atât în domeniul jurnalismului, cât și al filosofiei. Pentru a ne referi numai la absolvenții de jurnalism, mulți dintre aceștia au devenit nume cunoscute în mass-media, cum sunt Ciprian Vasilescu – reporter la „Opinia națională”, Daniela Șontică – redactor șef la revista „Lumina”, Teodor Abagiu – director al săptămânalului „Obiectiv mehedintean”, Eugeniu Nistor – director al revistei „Târnava”, Sorin Bejan – realizator tv. și, desigur, alți tineri jurnaliști valoroși, indiferent de gradul de vizibilitate.

În **domeniul cercetării jurnalistice** a publicat patru cărți de jurnalism cultural în care a abordat *Comunicarea cu presa și valorile sociale*, *Antropologia și mass-media*, *Antropologia comunicării*.

În **publicistica jurnalistică** s-a remarcat în presa tv. prin realizarea unor emisiuni culturale la postul Tv. „România de Măine”, iar în presa scrisă prin reportaje de călătorie, articole și eseuri de jurnalism cultural, cronici literare și de artă plastică, publicate în diferite reviste, inclusiv în revistele „UZP” și „Cronica Timpului”. În unele reviste a publicat, de asemenea, poezii și proză scurtă.

A publicat într-o serie de reviste dintre care amintim: „Bucureștiul literar și artistic”, „Opinia națională”, „Argeș” (Pitești), „Ardealul literar” (Deva), „Scrișul românesc” (Craiova).

Apare și în publicații internaționale din SUA, Canada, Germania și altele.

În eseistica jurnalistică a publicat o serie de cronici literare și eseuri de artă plastică. Unele dintre eseurile despre pictura și sculptura europeană le-a adunat în cartea intitulată *Modern și contemporan în plastica europeană*, apărută la Editura Eikon, în 2016. Are în lucru o altă carte despre arta plastică, intitulată *Modern și contemporan în plastica românească*.

A elaborat, ca singur autor sau în colaborare, și manuale de filosofie generală pentru învățământul liceal, dintre care o însemnătate aparte o are *Manualul de Filosofie* de liceu la care a fost coordonator, pentru că este primul manual de acest gen pentru liceele din Republica Moldova. Alt manual, pentru liceele de profil umanist din țara noastră, este folosit de către elevi și în prezent.

Ioan N. Roșca a susținut și un număr important de comunicări științifice, dintre care, numai după 1990, 20 la sesiuni științifice cu caracter internațional și 60 la reuniuni cu caracter intern, în diferite centre universitare.

AUGUSTA ONIȚĂ

De profesie economist, face parte din Echipa Libris, încă din studenție dedicându-se și punând suflet în creșterea companiei care a devenit #1 în România pe difuzare de carte online prin libris.ro. Totodată, colaborarea ei profesională în menținerea la cel mai înalt nivel de prezentare al cărților și produselor muzicale în Librăria „Șt.O. Iosif” a contribuit semnificativ la recunoașterea acestei librării tradiționale, ca o adevărată instituție de cultură în inima Brașovului.

Augusta Oniță este cofondator al Asociației „LIBRIS CULTURAL” coordonând și moderând numeroase evenimente culturale dintre care amintim: TÂRGUL DE CARTE ȘI MUZICĂ „LIBRIS”/17ediții, „FESTIVALUL DE CARTE ȘI MUZICĂ” din Piața Sfatului Brașov/ opt ediții, cele două fiind și cele mai reprezentative cu emblema Libris la nivel național și internațional.

Tot cu o deosebită dăruire profesională, a participat la organizarea și promovarea culturii românești la prestigioasele târguri internaționale făcute în parteneriat cu Institutul Cultural Român: Nürnberg, Leipzig, Torino, Madrid, Chișinău, Beijing, și nu în ultimul rând, la Salon du Livre Paris (cinci ediții), unde în anul 2018, standul României a fost nominalizat drept cel mai frumos stand al târgului.

Încununată de logoul librisian #RespectYourself, Respect pentru oameni și cărți, Augusta Oniță este prezentă mereu în activitatea culturală brașoveană, dăruind cu mărinimie și talent harul său de Om frumos al zilelor noastre, un exemplu demn de urmat de noi toți.

PREMIILE REVISTEI „CRO

PĂRINTELE NICOLAE DASCĂLU - UN DASCĂL DE JURNALISM CREȘTIN ȘI CULTURĂ ROMÂNEASCĂ

Europa se confruntă cu o mare ciudățenie și anume: România este o țară majoritar ortodoxă (peste 86% din români), deși folosim alfabet latin și implicit ar fi să fim o țară majoritar catolică, iar Polonia este o țară majoritar catolică, deși folosește alfabet slav și ar fi trebuit să fie ortodoxă, după biserica rusă. Toată America de Sud și Centrală sunt catolici și vorbesc o limbă latină.

Poporul român s-a născut creștin, prin contribuția Sfântului Andrei, dar și în urma coloniștilor romani, veniți în Dacia. Deși vorbim o limbă latină, ne revendicăm apartenența la formele de spiritualitate bizantine, care ne-au definit Ortodoxia ca majoritate religioasă. (Catedrala Sfânta Sofia de la Istanbul, ctitorită de Împăratul Constantin și mama sa Elena). Procentul scade atunci când studiem doctrinele și practicile religioase. Mulți dintre cei declarați creștini preferă să se considere liber-cugetători sau să-și făurească propriile lor sisteme religioase, în special a celor de factură orientală. La acest rezultat contribuie și lipsa educației religioase a generației mai în vârstă, care s-a format în perioada comunistă, când religia era suprimată. Trebuie remarcat faptul că efectele postdecembriste ar fi fost și mai dezastruoase dacă Biserica Ortodoxă Română n-ar fi acționat pentru diminuarea presiunilor exterioare.

Părintele Nicolae Dascălu a studiat teologia la Sibiu și matematică-informatică la Iași. Este doctor în teologie cu o teză despre comunicarea religioasă în era informațională și are deschidere către alte domenii ale cunoașterii, îndeosebi către relația dintre religie și comunicarea mediatică. A intrat în domeniul gazetăriei bisericești încă din 1990, alături de alți tineri entuziaști, cu dorința de a pune libertatea de exprimare în slujirea spiritualității ortodoxe și a valorilor tradiționale ale neamului românesc.

Din anul 1992 Mitropolitul Daniel (actualul patriarh al Bisericii Ortodoxe Române) i-a încredințat responsabilitatea de consilier cultural și funcția de director al Institutului cultural-misionar "Trinitas" din Iași, cu editură și tipografie. Aici avea să se înființeze și primul post de radio al Bisericii Ortodoxe Române, care a început să emită la 17 aprilie 1998, "Radio Trinitas" – „un radio pentru sufletul Dumneavoastră”.

După înființarea de către Patriarhul Daniel a Centrului de presă „Basilica” al Patriarhiei Române (27 octombrie 2007), cu agenție de știri, birou de presă, radio, televiziune și presă scrisă, Părintele Nicolae Dascălu a fost chemat la București, pentru a activa în cadrul sectorului de presă bisericească. A fost primul director al Agenției de știri „Basilica” (2008-2009), a coordonat activitatea postului de radio „Trinitas” (2009-2011),

iar din toamna anului 2011 are în responsabilitate directă cele trei publicații periodice care formează componenta de presă scrisă a Centrului de presă „Basilica”: „Ziarul Lumina”, cotidianul Patriarhiei Române, săptămânalul „Lumina de Duminică” și revista lunară de informație bisericească „Vestitorul Ortodoxiei”.

Părintele Nicolae Dascălu îmbină slujirea sacerdotală de la Altarul uneia dintre cele mai cunoscute biserici bucureștene (Sfinții Ciprian și Iustina-Zlătari, de pe Calea Victoriei) cu vocația de jurnalist creștin, în spiritul vechilor dascăli de cuget și simțire românească, cu devotament și dăruire față de identitatea spirituală și culturală a unui neam care s-a născut creștin. Din experiența celor trei decenii de presă creștină împărtășește și tinerilor săi colegi, precum și studenților de la programul de master „Comunicare și comuniune” al Facultății de teologie ortodoxă din cadrul Universității București.

Biserica Ortodoxă Română este conștientă de importanța acțiunii tuturor creștinilor pentru viitorul creștinismului. În acest context, presa religioasă devine vehicul esențial în activitatea social-filantropică, cultural-educativă și singura constantă între cele trecătoare, pământești. Aici se înscrie și misiunea ziarului „Lumina”, singurul cotidian creștin-ortodox din România.

ANA MARIA POPESCU VREA O NOUĂ OLIMPICĂ LA

ANA MARIA POPESCU (Brânză) va participa la Jocurile Olimpice de Vară pentru a cincea oară consecutiv. La 36 de ani, „Brânzica” a câștigat pentru a patra oară (de trei ori consecutiv) Cupa Mondială la spadă și se gândește la un nou trofeu olimpic.

Cu un palmares impresionant, aur și argint olimpic, 20 de medalii la Campionatele Mondiale și Europene de scrimă, 33 de prezențe, dintre care 13 pe prima poziție în etapele Cupei Mondiale, sportiva de la CSA Steaua a cochetat la început cu tenisul, după care, influențată de fratele ei Marius, care juca fotbal la juniorii clubului din Bulevardul Ghencea, s-a legitimat la secția de scrimă, unde l-a avut ca antrenor pe Octavian Zidaru, care a convins-o să aleagă spada, din simplul motiv că era singura armă disponibilă pentru o... stângace. La 13 ani a trecut la Centrul Olimpic de la Craiova, urmând cursurile liceale și ale Universității din Bănie, în paralel cu scrima, împreună cu tehnicianul Dan Podeanu, care a pregătit-o pentru multe din viitoarele ei succese. Primul a fost în 2002 la Mondialele de cadeți și juniori de la Kırsehir, Antalya, unde a luat aurul. Ne-am bucurat, unii dintre noi chiar din sală, alături de întreaga delegație a României pentru această medalie. I-am urmărit apoi cariera din postura de ziarist, sperând într-un nou succes la apropiatele Jocuri Olimpice de la Tokyo.

Am extras câteva fragmente de pe blogul personal și din declarațiile ei.

„După ce-am dat tușa câștigătoare contra Chinei în finala olimpică de la Rio am sărutat spada și am privit spre cer cum fac în ultimii ani după fiecare victorie.

VIOREL CHINESCU

Tipograf de excelență, domnul Viorel Chinescu este absolvent al Politehnicii, secția metalurgie, din orașul Hunedoara dar, urmând o cărare a vieții, a ajuns în București fiind repartizat la Uzinele 23 August, unde, după doi ani, devine șef atelier la secția turnătorie de oțel. Următoarea cărare îi deschide drumul spre munca tipografilor. Astfel, împreună cu fratele său, Caius Chinescu, înființează imprimeria „Bianca” SRL, care, în anul 1994, se transformă în Gutenberg SA și deține funcția de administrator.

Viorel Chinescu este, astăzi, un nume cunoscut și apreciat în lumea tipografilor contemporani, răzbatător și harnic, cu idei inovatoare implicând-se, cu toate resursele, în atingerea obiectivelor propuse.

Produsele realizate în cadrul Tipografiei Gutenberg -

București, condusă cu multă competență de domnul Viorel Chinescu, sunt foarte apreciate pentru modul desăvârșit în care sunt realizate. Solicitățile sunt mari, ținând cont de competiția acerbă între tipografiile bucureștene și nu numai.

Viorel Chinescu este un umanist prin formație, apreciază științele exacte, dar, în aceeași măsură apreciază și promovează adevărata cultură. În acest context, acum șapte ani, au luat ființă raporturile profesionale între Tipografia Gutenberg și Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România în vederea tipăririi „Cronicii Timpului” și a revistei UZP. După aprecierile cititorilor celor două publicații, calitatea tehnică este de un nivel competitiv excepțional.

Domnule Viorel Chinescu, colectivul redacțional al „Cronicii Timpului” vă mulțumește pentru că ați fost și sunteți împreună cu noi, vă mulțumește pentru bunele idei propuse în scopul prezentării „Cronicii Timpului” la o înaltă calitate editorială!

CRONICA TIMPULUI" - 2020

POPOESCU (BRÂNZĂ) DOUĂ MEDALIE LA 36 DE ANI

M-am gândit la tata, care s-ar fi bucurat să fiu acolo, pe prima treaptă a podiumului olimpic, așa cum i-am promis. În acea noapte am dormit cu medalia sub pernă, căutând-o a doua zi să văd dacă n-am visat. M-am gândit apoi la toți oamenii cu care am interacționat la cantonamente. Am învățat să aștept ca lucrurile să vină la momentul potrivit. Cred că atunci când un sportiv ajunge pe podiumul olimpic e meritul tuturor.

Întorcându-mă în timp, nu mă interesa să ies afară, să mă joc cu copiii, mă concentram pe ce am de făcut la antrenamente și-mi părea rău când venea tata să mă ia. Prima diplomă, medalie și tricoul de campioană națională au însemnat pentru mine mai mult decât un parfum Coco Chanel. Trofee le țin în podul casei. N-am vrut niciodată să pun medalile pe pereți.

Zâmbesc des, călătoresc, citesc și împărtășesc experiențe. Pe lângă asta, sunt om de marketing. De care sper să mă ocup după ce mă voi retrage."

DUMITRU CONSTANTIN DULCAN: „SUNT UN INTELECTUAL TRECUT PRIN ȘCOLI, CARE A CĂUTAT SĂ-ȘI EXPLICE LUMEA”

Dumitru Constantin Dulcan (n. 6 noiembrie 1938 Mârghia, Lunca Corbului, Argeș), medic militar neurolog și psihiatru, a fost Șeful Catedrei de Neurologie la Spitalul Militar Central (1992-2005) și Profesor universitar, Șeful Catedrei de Neurologie și Neuropsihosomatică de la Universitatea „Titu Maiorescu” din București.

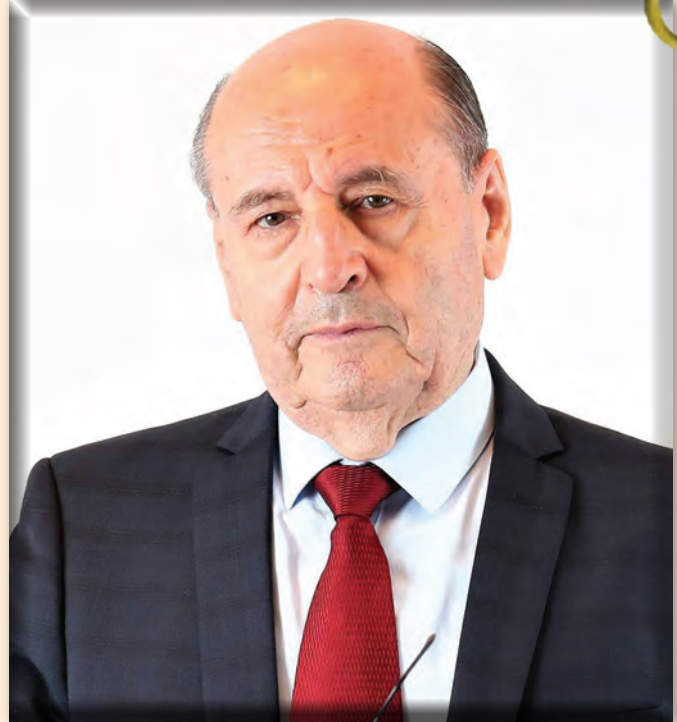
Nu ne vom referi aici la prodigioasa activitate profesională ca medic și la lucrările științifice publicate, ci la volumele cu caracter literar, de spiritualitate, cu conținut eseistic și filosofic, prima fiind: „Inteligența Materiei”, Ed. Militară, 1981 (ulterior interzisă până în 1989) de la a cărui apariție, în 21 aprilie s-au împlinit 40 de ani, prin care s-a făcut cunoscut publicului. În acest volum autorul arată că „știința deținea, deja” dovezile existenței lui Dumnezeu, manifestat în toate formele vii. Retipărită, cartea a fost distinsă în 1992, în cadrul Academiei Române - departamentul filozofie - cu premiul „Vasile Conta”.

Au urmat volumele: „Mintea de dincolo”, (care abordează experiențele morții clinice) „Oglinda conștiinței” (2003) „În căutarea sensului pierdut” (2008) „Somnul rațiunii”, „Către noi înșine”, „Gândirea omului modern”, „Culmi și limite”, „Creierul și Mintea Universului, Ed. Școala Ardeleană, 2019. Este coordonatorul colecției „Noua Spiritualitate” din cadrul Editurii Școala Ardeleană din Cluj-Napoca. Toate aceste scrieri îi definesc concepțiile și gândirea.

Considerăm extrem de elocvent ca, înainte de concluzii, să redăm câteva citate sau fragmente din volume, conferințe ori interviurile acordate la radio sau TV, pentru că nimic nu este mai convingător decât autorul însuși: **(Destăinuire despre Legea binelui)** - „Când făceam cercetări pentru prima mea carte, am ajuns la concluzia că celulele au inteligența lor. Și m-am speriat. Celulele reacționau la gândurile și sentimentele celui în cauză. (...) Dacă organismul nostru reacționează pozitiv la bine și negativ la rău, nu există decât o singură mare concluzie. Care e aceea? Că universul întreg are ca fundament **o lege morală, legea binelui**. Prin urmare, trebuie să înțelegem de aici că gândul este creator, e cea mai puternică forță din univers. Iar Dumnezeu ne-a dat puterea ca, din milioanele de realități posibile, care există în stare latentă, să aducem pe pământ, cu gândurile noastre, doar una. Pe cea care seamănă cel mai mult cu gândurile noastre.”

Despre Iisus

„Pentru mine Iisus este cel mai mare învățător al tuturor timpurilor. Eu nu cred în Iisus doar pentru că așa am fost educat de părinți. Sunt un intelectual trecut prin școli, care a căutat să-și explice lumea. Dar dintre toate marile spirite care au trăit pe Terra (Budha, Confucius, Pitagora etc.) Iisus are cea mai perfectă acoperire științifică. Pentru că absolut

toate cuvintele Lui sunt perfect superpozabile pe științele actuale. Știți ce aduce Iisus în plus față de Buddha? Nu numai Iubirea, ci și Iertarea. Este extraordinar!”

Despre iertare

„Ce înseamnă iertarea? Din punct de vedere spiritual, înseamnă pace și armonie. Din punct de vedere științific, prin iertare, la nivel de ADN, modelul negativ este pur și simplu șters și se instalează în corp o bună chimie și un echilibru energetic. E fantastic, e pur și simplu ca resetarea unui computer”.

Despre speranță și fericire

„Speranța este, cu adevărat, un împrumut, dar numai un împrumut făcut fericirii.”

„Am fost așezați în acest punct din Galaxie, alături de luceferi, cum le spunea genialul nostru poet, oferindu-ni-se toate instrumentele de care avem nevoie pentru a prospera și a înflori, nu pentru a ne ucide. Trebuie doar să vrem. Trebuie doar să cedăm din orgoliul nostru, atât de puțin, pentru a câștiga atât de mult”.

Prin tot ce a scris sau a vorbit în interviuri sau conferințe, D.C Dulcan dovedește că a căutat să înțeleagă și totodată să ne transmită și nouă, ce înseamnă sensul lumii și al vieții, a ajuns la acel nivel unde să intersecteze știința cu spiritualitatea și să demonstreze că ceea ce gândim creează Universul în care existăm.

Editată de
UNIUNEA ZIARIȘTILOR PROFESIONIȘTI
DIN ROMÂNIA
- **Președinte DORU DINU GLĂVAN**

Director general
DORU DINU GLĂVAN

Redactor șef
RODICA SUBȚIRELU

Redactor șef-adjunct
TEODORA MARIN

Editor coordonator
OVIDIU ZANFIR

Secretar general de redacție
ALEXANDRU ȘTEFAN

MEMBRI FONDATORI:

DORU DINU GLĂVAN (UZPR)
RODICA SUBȚIRELU (UZPR)
MIHAELA RUSU (UZPR)
CLEMENTINA TIMUȘ (UZPR)
ELIZA ROHA
CORINA POPESCU (UZPR)
IOANA UNGUREANU
CLAUDIA MOTEA (UZPR)
NICOLAE CABEL (UCIN)

Consultanță juridică:
av. dr. GEORGE VLAICU

Seniori editori:

Conf. dr. CORNELIU ZEANA (UZPR)
Conf. univ. dr. GABRIEL I. NĂSTASE
CORINA VLAD DIACONESCU (UZPR)
MARIAN DUMITRU (UZPR)
GEORGE CANACHE (UCIN)
ALEXANDRE ANDREI (Paris)
NICOLAE VASILE (UZPR)
COJOCARU VERGIL - COVER (UAPR)

**Responsabilitatea juridică
pentru conținutul articolului
publicat aparține autorului.**

ISSN: 2393-1361

Adresă:

**Uniunea Ziariștilor
Profesioniști din România**
Bld. General Gheorghe Magheru 28-30,
et. 1, Sector 1, București

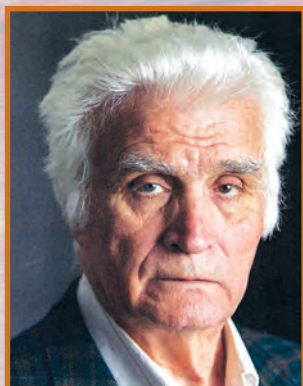
Contact:

Tel: 021 317.92.25;

Fax: 021 313.06.72

cronicatimpului@gmail.com
uzprcronicatimpului.wordpress.com
facebook.com/uzp.org.ro/

Tipărit la: Gutenberg SA
Bd. Theodor Pallady, 287, sector 3,
București, 021.345.09.26
gutenberg_sa@yahoo.com

Pictor-profesor
**COJOCARU
VERGIL - COVER**

ARTIȘTI PLASTICI și PROPRIILE LOR GÂNDIRI

Artiști plastici și „propriile lor gânduri plastice”, contemporane, pe simezele Centrului Cultural – UNESCO „Mihai Eminescu” București esență cromatică a membrilor Asociației Artiștilor Plastici și Ligii Navale Române București, stup artistic în care se „coace” mielea artei plastice. În anele plasticii românești, contemporane, în viitorul apropiat va fi un zgomot artistic fără precedent în legătură cu activitatea plastică, expozițională a membrilor Asociației Artiștilor Plastici și Ligii Navale Române București – Filiala București, al cărui vicepreședinte, cu probleme culturale, este chiar subsemnatul. Zic că va fi un zgomot artistic fără precedent, referindu-mă la faptul că deși ne aflăm într-o crudă pandemie, când mulți mor de frică, înainte de a muri, Asociației Artiștilor Plastici – Filiala București, a avut, are și va avea o bogată activitate expozițională, datorită cadrelor, de asemenea pictori, care și-au asumat responsabilitatea de a conduce cu orice riscuri munca expozițională. Cu toții îi cunoașteți pe cei din fruntea dumneavoastră care se ocupă cu „găsirea” spațiilor expoziționale, artiștilor care să expună, precum și publicului cu „mască sau fără mască” însă fidel iubitor de artă și frumos. **CINSTE LOR, TUTUROR!**

Frământat de gânduri și simțăminte artistice întortocheate, nu întodeauna, prin vorbele mele frumoase, nu am reușit să mă aflu la înălțimea frumuseții operelor plasti-

ce despre care am vorbit la vernisaje sau am scris la diferite publicații. Pasiunea pentru artă a celor ce expun aici, în incinta Centrului Cultural – UNESCO „Mihai Eminescu” București, din strada Calderon 39, este de nedescris. Printre dumneavoastră, stimați expozanți, se află artiști foarte diferiți ca orientare artistică, dar foarte apropiați ca prieteni și mai ales în planul comunicării generale. În Asociația Artiștilor Plastici, artiști plastici de diferite orientări profesionale, au regăsit o atmosferă creativ artistică prielnică, normală, în care se gândește și se creează în deplină libertate. Cu toții, prin creațiile etalate, dovediți, iubiți expozanți, că aveți puterea de a trece dincolo de pragul obișnuit al înțeleșurilor, pătrunzând cu gândul peste limitele cunoașterii directe într-o continuă cercetare în fața atitudinii provocatoare a spiritului. Expresia artistică în arta plastică a domniilor voastre este limpede și conduce către o acuratețe și prezență activă în cultura plastică română. Tablourile expuse sunt purtătoare ale gândurilor și trăirilor voastre artistice. Vă felicit pe toți și separat că nu renunțați la nimic din ceea ce ați asimilat în decursul vremii și rămâneți consecvenți principiilor picturalității domniilor voastre. Publicul, iubitor de artă și frumos, vizitând exponatele colegilor subsemnatului, singuri vor constata cu admirație, incitarea profundă, cromatică, compozițional și desen, promovarea și virtuozitatea limbajului plastic, frumusețea picturalității regândită de fiecare personalitate artistică, expozantă.

CINSTE LOR, PICTORILOR!

ARETY CANDIDE DINULESCU - Iubește arta plastică și fotografică și prietenia sinceră cu o infinită și nepovestită dragoste. Trăiește într-o continuă activitate artistică și cu o scilpitoare gândire așterne pe pânză ideile colorate care o preocupă. Este simpatizată de către toți cunoscuții și prietenii, iar ca medic este locul înșorit, presărat cu admirație, iubire și respect, care aduce pacea în suflete.

STĂICUȚ NELUȚA - Originală în toate cele, în arta sa plastică novatoare și în felul de a se comporta cu colegii. Reușește prin arta sa plastică și a celor 3R (Recuperare, reciclare, recreere) și prin faptul că este terapeut, scriitoare și poetă, un eveniment deosebit în arta plastică, adevărat festival cultural, artistic și de însănătoșire. Demonstrează că arta sa plastică novatoare este un frumos și interesant discurs cromatic, desen și compozițional, care atinge sfera universalității, a adevărilor general valabile, care face mai bună lumea din jurul nostru.

MIHAI NASTURAS - Pictor și bun prieten de pus pe rană. Implicat în pictura de icoane și pictura religioasă se îndreaptă atât către pictura clasică, cât și către cea laică și grafică. Pentru artistul Năsturaș ICOANA cu chip de sfânt nu este doar un portret; portretul înfățișează numai aspectul pământesc al omului, pe când icoana înfățișează și starea lăuntrică. Este îndrăgostit de peisajele dunărene, ca un adevărat „fiu al Dunării” și pe unde trece, lasă cromatic pe pânză recolte artistice bogate. Meștesugul picturii icoanelor devine, pentru artistul plastic Năsturaș

Marin Mihai, un adevărat demers spiritual și în același timp un plăcut exercițiu de virtuozitate.

CRISTINA ANTON - Suflet organizator, imbold și trăire artistică, făcând parte din conducerea Asociației Artiștilor Plastici, Doamna Cristina Anton, rămâne un potențial creator plastic, care aducând propria individualitate în marea scenă a lumii picturale și datorită spiritului său pătrunzător și al unui farmec al modernității, capabilă să transforme iubirea pentru artă și frumos într-o sărbătoare a inimii și un festival al privitului, va rămâne în arta plastică modernă românească, un demn simbol artistic, ce va apuca prin arta ei să fie contemporană cu viitorul.

DINU ALEXANDRINA - Pentru domnia sa, arta plastică este un joc cromatic, o plăcere, un mod de a trece dincolo de toate amănuntele de rutină ale vieții de zi cu zi și de a vedea frumusețea din tot ce ne înconjoară. Darul său artistic se manifestă și se dezvoltă prin peisaje, naturi statice, flori și mai ales suflet cromatic și inimă umană, care aspiră prin realizări artistice și bunătate către liniștea din interiorul omului și din înaltul cerului. Am participat și am vernisat multe expoziții în care artista plastică Dinu Alexandrina a primit prin îndelungi aplauze, căldura aprobării și aprecierii de care publicul larg, iubitor al artei sale, a primit chiar strălucirea admirației.

LIA ACIOBĂNITEI - Împreună cu soțul domniei sale, Marian Aciobănitei, formează o familie de artiști plastici. Este o delicată prezență cromatică prin tonuri discrete, linii

fine și pete de culoare vibrante, cu inspirație realistă sau din abstract, lucrările sale plastice expuse în expoziții reușesc să influențeze în bine sentimentele oamenilor și să le facă viața mai frumoasă. Icoanele, peisajele, florile sau portretele compoziții imaginative sau din natură au cucerit o lume frumoasă în pictura contemporană românească.

MARINESCU CRISTIANA - Este o creatoare cromatică de gânduri pașnice și artistice, care a reușit prin lucrările sale de artă să-și răspândească, în voie, prin expoziții, gândul său tineresc și primăvărat. Într-o bucurie a succesului, artista Cristiana Marinescu a deșteptat în ochii și sufletul publicului admirator al artei sale și iubitor de artă și frumos, iluzii frumoase plastice și apetituri artistice care reușesc să răscolească patimile spiritualității în gândirea oamenilor. Din expozițiile Doamnei Cristiana Marinescu am înțeles gândul înscris în el, ca potențial spirit latent.

FLOREA RODICA - Toate personalitățile care lucrează în sănătate, de regulă sunt și oameni iubitori de artă, frumos, culoare și, nu numai că iubesc arta, dar și pictează, creează plastic. Doamna Rodica Florea pictează în tehnica acrilice și ulei: peisaje, flori, naturi statice, nuduri, atât strict după natură, cât și compoziții din imaginație. Simte pulsul plastic și cromatic al unui peisaj, nud sau floare pe care cu inteligență și talent îl immortalizează pe pânză în dorința de a prinde eternitatea. Florile pictate de Rodica Florea nu se vor vesteji niciodată, chiar de nu vor primi apă.

Când le-a pictat au fost stropite cu culoarea visului împlinit într-un tip de viralitate propriu, care pe planul spiritualității poartă mesaje din profunzimea conștiinței și sentimentelor lăuntrice ale domniei sale.

DUMITRU NICOLAE CHILIA - Personalitate de elită în arta plastică românească a timpului nostru. Îl cunosc de foarte multă vreme, picturile sale de înaltă ținută artistică, în toate temele, peisaje, flori, compoziții, portrete rămân demne modele pentru a inspira o mulțime de elevi. Dânsul a avut și o școală de artă pentru copii. Rămâne pentru posteritate un fenomen plastic, iar pentru Asociația Artiștilor Plastici un președinte distins care nu-și precupește eforturile fizice și intelectuale, ca Asociația Artiștilor Plastici să poată să-și dedice activitatea scopului în care a fost înființată, de a descoperi și îndruma noi talente în domeniul artelor plastice și expozițional.

NEGRUȚI ADRIANA - De profesie inginer, care a lucrat în Irlanda o lungă perioadă de timp, ca pensionară, în țară, a descoperit frumosul cromatic, și ca să fiu pe înțelesul tuturor, domnia sa, pictează în ulei pe pânză „orice” după cum mi s-a destăinuit într-un prelung taifas telefonic. Pictura sufletului Domniei sale este arta în mișcare, o combinație între arta plastică și arta baletului. Cei ce pictează balerini și balerine, practic pictează forma artistică a mișcării, unde realizarea formei corpului se sfârșește cu fixarea sentimentului artistic în forme grațioase, în care voluptatea plăcerii artistice saturează

PRIMĂRIA SECTORULUI 2 CONSILIUL LOCAL SECTOR 2
CENTRUL CULTURAL UNESCO MIHAI EMINESCU

Asociația Artiștilor Plastici București

Salonul de Vară

expoziție de pictură

În deschidere
Dumitru Nicolae Chilia (președinte AAPB)

Prezintă
Vergil Cojocaru Cover (pictor)

07 - 25 iunie 2021
În zilele lucrătoare, în timpul programului

VERNISAJ
luni 07 iunie 2021
ora 17⁰⁰

Str. Jean Louis Calderon, Nr. 39, București

simțămintele celor iubitori de tot ce merită apreciat și iubit. Adriana Negruți crează o artă plastică originală, care merită savurată. **NISTOR MIHAELA** - Pictează tehnică mixtă și tempera, în special tematică flori, prin compoziții proprii și mai puțin după natură, cu un entuziasm personal neînfrânt și pur, care îi atâță fantezia în care crede și crează. Pentru Mihaela Nistor culoarea, desenul și compoziția imaginativă sunt elemente de joacă cromatică și de visuri artistice, în care expresivitatea plastică este sinteza unui amestec de senzorial și epurare mentală care aduce senzațiile trăite concret la dimensiunea unei expresivități cromatice simbolice, în totalitate susținând un sănătos, profund și convingător discurs plastic.

VOICU MIHAELA - Deși se consideră o „începătoare” în ale artelor plastice și de curând membră a Asociației Artiștilor Plastici – București, tablourile expuse au tăria compozițională și cromatică de a o contrazice. Să știe Domnia sa că în pictură nu contează nici ce culoare ai pus, ulei, acrilice, tempera, acuarele, nici cu ce ai pus-o, cu pensula, cuțit, sau degetul, totul este să placă, iar pețele de culoare să se topească în lumină ca o balerină frumoasă, vioaie și pură, sub lumina reflectoarelor. Pentru începătorii în pictură, culoarea este senină, scăpărătoare, este culoarea copilului nevinovat zburdând în soare și între flori; odată cu maturitatea culoarea devine dramatică și geme înăbușit, iar armoniile devin triste și solemne. Mihaela Voicu își va menține permanent prospețimea culorii, pentru că rugina uitării nu se va pune niciodată pe lucrările plastice ale domniei sale. **SORESCU CĂTĂLINA** - Ca orice pictor și îndeosebi femeile, doamna Cătălina Sorescu iubește florile și peisajele cu aroma lor suavă și aerul lor purificat. Și dacă le iubește, dorește în a le păstra nemuritoare, pictându-le cu multă îndemânare cromatică pe pânză. Este o iscoditoare de melodii picturale care, cu sensibilitatea unei retine iubitoare de pitoresc și de adâncuri sufletești ale omului, vede în jurul domniei sale viață, pentru care rămâne o credincioasă interpretă a naturii cu toate aspectele ei. Picturile sale reprezintă setea pentru frumusețea din natură, concentrându-se asupra mediului curat sătesc pe care îl frecventează.

CHIDOR FRUNZĂ ADRIAN - (Suceava) - După ce am văzut picturile expuse de Domnul Chidor Frunză Adrian de la expoziția din sala Uzin Export-Import, Galeria Casei de Licitații Alis, am crezut că prin florile expuse aș fi stat de vorbă cu „Tonitza despre Luchian” care s-a strecurat prin sfera noastră culturală ca o cometă uriașă și discretă, pe deasupra spargerii orbitoare, în coloratura lor, a mii de rachete, aruncate zgomotos în văzduh de artificierii noștri naționali. Florile semnate Chidor, și nu sunt puține, sunt o materializare cromatică a vibrațiilor sufletești prin spiritualizarea materiei florale și exercițiului pictural pe care artistul le mănuieste. Adevărate diamante de simțire cromatică, florile domniei sale au viață și miros suav ce vor fi contemporane cu viitorul. Pictura cu strada m-a trimis la Paris, cu zeci de ani în urmă, când pe cheiul Senei și pe zidurile unor clădiri expunea și subsemnatul, alături de necunoscuți pictori francezi. Despre paleta cromatică a artistului Chidor Frunză Adrian din Suceava multe picturi își vor mai așterne pasta pe foi de hârtie.

GAFTON TUDOR VOINEA - Un simpatic inginer petrolist, pictor, care în decursul vieții sale artistice, până când scriu aceste rânduri a participat la 14 expoziții, în țară: București, Cluj, Rădăuți. În străinătate Italia, Geneva și alte localități. Pictează figurativ peisaje și portrete, compoziție de la suprarealism, impresionism și alte maniere în care mintea creatoare și inteligența Domniei sale îi stărnesc iluziile cromatice. Urmărind cu atenție și înțelegere artistică picturile sale constăți că artistul plastic, inginerului petrolist Gafton Tudor Voinea nu-i scapă nici una din tainele meșteșugului pictoricesc „biciuit” fără odihnă de scormoneli artistice lăuntrice în final,

artistul Gafton Tudor Voinea își va descoperi cromatic lacul de smarald în care se va oglindi întreaga sa activitate artistică, în deplina aprobare a iubitorilor de artă și frumos.

CIUCĂ MARIA RAMONA - Inginer petrolist și artistă plastică, menține în activitate, cu culori acrilice, într-o manieră de pictură neocontemporană, modernă către abstract, arta plastică românească a vremurilor noastre. Pictează flori, compoziții imaginare și nuduri umane, frumoase trupuri pe care numai Dumnezeu în bunătatea și blândețea sa iubitoare de oameni le-a croit, unii susțin „după firea și asemănarea sa”. Doamna Ciucă Maria Ramona este o personalitate tipică și caracteristică pentru o anumită mentalitate cromatică, desen și compozițional. În context artistic și spiritual sursele de inspirație ale imaginativului cromatic aparțin locului de unde vîi și simțămintele care frământă în permanență eul ficăruia.

IURKIEWICZ ELENA - Absolventă a Academiei de Studii Economice, specializată în calculatoare și ca absolventă a Școlii Populare de Artă, secția Iconografie, artistă plastică Iurkiewicz Elena pictează scene cu subiecte religioase, icoane cu culori sfinte care dau suflet personajelor din icoane. Deosebirea între un portret și un pictor de icoane este foarte mare. Portretistul pictează înfățișarea exterioară, iconograful pictează suflete care parcă te îndeamnă la credință prin închinăcine. Compune sau pictează nuduri pline de grație. Arta plastică semnată

Pictura nu este numai arta de a colora. Este o tremurătoare corespondență a eului sufletesc al fiecărui artist plastic, prin pete de umbră și culoare. Expozanții sunt cromatice și luminoase raze de speranță, înaltă revelație, care punând numele, cărămidă cu cărămidă la temelia edificiului cultural numit artă, contribuie cu talentul, imaginația și creația de frumos, ca „rugina uitării” să nu se „prindă” niciodată pe armoniile artei, frumosului, înțelegerii și iubirii dintre oameni. Orice expoziție de artă este o simfonizare picturală. Expoziția este o reculegere armonioasă, o închinare cromatică adresată creatorului. Numele vor apărea în viitoarea mea lucrare numită „Cartea amintirilor – loc de întâlnire a excelențelor”.

Iurkiewicz Elena câștigă în suculența cromatică și căldură spirituală. Pentru artistă, chemarea sufletului este frumoasa reputație a artei sale plastice.

ICHIM GABY - Este sufletul inspirat al gândurilor cărora le dă aripi și puterea de a înălța pe artiștii plastici și operele lor de artă, pe bolta cerească a frumuseții și desăvârșirii artistice. Prin expozițiile pe care le propune și le organizează, Gaby Ichim știe să etaleze la superlativ puritatea artiștilor și profunzimea cromatică, compozițională și desen a lucrărilor plastice, în așa fel, că atât expozanților cât și vizitatorilor, iubitori de artă și frumos li se luminează fața. O bucurie enormă și o mare fericire și mulțumire se citește pe chipurile tuturor.

PETRE ȘERBAN - Cu zeci de ani în urmă, prin Cartierul Cotroceni, un pictor își monta șevaletul și cu multă experiență în amalgamarea culorii picta după natură, case străzi, podul de pe Dâmbovița. Ca absolvent al Facultății de Arte Plastice, îl admiram fără pic de invidie și mă minunam de capacitatea sa plastică și cromatică de a surprinde esența lucrurilor și locurilor care ne dau sentimentul unui spectacol viu, în mișcare. După mulți ani l-am întâlnit în expoziții, unde lucrările pictorului Petre Șerban ieșeau în evidență printr-un ritm cromatic și înălțarea elementelor într-un fel de dans cromatic, parcă realizate sub vraja unei muzici numai de domnia sa auzite.

DĂBULEANU MARIA - Artistă plastică încrezătoare în superioritatea talentului cu care creatorul a hărăzit-o prin ursitoarele bune. Munca artistică permanentă și încrederea în ceea ce crează sunt parte din secretele reușitei sale plastice. Locurile natale care o însoțesc pe fiica întinselor câmpii brăile-

ne, îi dau inspirația și energia creatoare de a așterne cromatic pe pânză frumusețea peisajelor. Pentru artista plastică Maria Dăbuleanu este molipsitoare frumusețea artei și emoția estetică poetizată cu mijlocele picturale, brandul artistic al domniei sale. Iubirea peisaje-artistă este reciprocă și binefăcătoare.

BRESCAN MARCEL CLAUDIU - L-am remarcat într-o expoziție de pictură „Iarna” - împărăteasa anotimpului alb - organizată de Liga Navală Română în anul 2019. Inginerul și pictorul Brescan Claudiu - Marcel „muncește” culoarea, căutând să găsească tonurile cromatice cele mai adecvate, care să susțină pe pânză sentimentele temperamentului său creativ. Cromatica manierei sale de lucru, deși odihnitoare și discretă este foarte expresivă, având capacitatea de a creea o seducătoare și caldă ambianță plastică. Sentimentele interioare purificatoare ale domniei sale sunt transpuse cromatic pe pânză ca emulație a eului său spiritual.

BRĂNIȘTEANU ANDREI - Printr-un exercițiu plastic, constant și îndelungat, Andrei Brănișteanu a reușit să pună în acord cromatic instinctul artistic, cu rațiunea, susținute compozițional, desen și tematică cu rigorile limbajului cromatic și mai ales cu claritatea discursului verbal. O plăcere și o mare bucurie să stai la taifas cu domnia sa, indiferent de subiect. Trăiește verbal, ca de fapt și cromatic, într-un frumos control rațional de o sinteză a unui prețios și elegant discurs atractiv, inteligent și documentat. Arta sa plastică,

mișcare, portrete. Maniera de lucru, brand Moraru Elena pe cât de interesantă și variată, atât de valoroasă din punct de vedere estetic. M-a bucurat întâmplarea, că atunci când am vizionat niște tablouri trimise prin telefon, l-am remarcat pe pictorul Ion Holtoană, prieten și coleg în ale artelor plastice, născuți în același an și zi, 22 Febr.1938. Artistă plastică are o bogată activitate artistică, multiple expoziții. Meritul i-a fost recunoscut prin diplomele primite. Florile puse în vase românești din pământ ars și pictat unește două arte: arta plastică cultă și arta populară autentică, realizată de destoinici meșteșugari olari. Mulți critici de artă au apreciat arta plastică semnată Moraru Elena cu ocazia expozițiilor domniei sale, lucru ce-l face și subsemnatul prin ceea ce am scris.

MARINESCU GABRIELA - În timp ce discutăm cu doamna Marinescu Gabriela la telefon, pentru a ști cât de cât ceva despre domnia sa, despre tematica subiectelor sale și modul de a picta, clasic sau modern, sau de la clasic la abstractizare, în timp ce Gabriela Marinescu vorbea la celălalt capăt al firului nevăzut al telefonului, asupra privirii mele lăutrice un duh fără formă și fără culoare, transparent, prin care se vedea cerul albastru, plutea larg deschis asupra univesului, ca o uriașă cupolă de cristal din care se răsfrângeau - căpătând clarități nebănuite ale vieții și frumosului pictat. Ceea ce artista încearcă să-mi spună, ținând cont de atmosfera creată în jurul meu, cred că erau mesaje nescrise, trimise cromatic de creator.

RUSU MARINA - Proaspătă membră în Asociația Artiștilor Plastici - București, dar, deși tânără, este „îmbătrânită” în arta plastică. Picturile sale arată maturitate, sensibilitate și gingășie, indiferent de tematica lucrărilor, flori, peisaje, natură statică. Ca artist plastic, care a frecventat muzee de artă și a studiat literatura artistică de specialitate „tânără” Marina Rusu a conceput lucrări abstracte, lucrări moderne. Cum nu e om să nu fi scris o poezie la fel și artiștii plastici, își încearcă norocul plastic în mai toate genurile picturale. Pe pânză, cu culori, în ulei, stăpânește petele de culoare și lumina reușind să-și potolească setea pentru un ideal de puritate, ideal căruia din păcate, în zilele noastre mulți îi atribuie cu totul alte merite, nu prea ortodoxe. Expresia artei sale este vibrantă și de un benefic cald uman.

CORNEA LAURA - Foarte amabilă în discuții telefonice. Deși se afla la serviciu, în domeniul sănătății oamenilor, mă bucur că a fost foarte cooperantă. Mi-a vorbit așa de fumos despre arta plastică și lucrările domniei sale, despre starea sufletească ce te cuprinde când lucrezi prin desen, cromatic și compozițional și îți expui eul tău intim, unor ochi și cuget străin. A avut expoziții în țară și străinătate, în mai multe galerii de artă. Recent, locuiește la Brașov, unde pictează după natură. Pictează de toate și în toate genurile, după natură, flori, naturi statice, peisaje, portrete. Talentul se trădează prin aceea că este continuu asociat cu impresii pe care le împărtășește și altora cu ajutorul culorii.

RADU ELISABETA - Cu portrete, flori, peisaje, compoziții imaginative, ulei pe pânză, acrilice și acuarele artista plastică s-a bucurat de aprecierea publicului iubitor de artă și fumos. În toate expozițiile de grup la care a participa, pentru a studia arta plastică nu există limită de vârstă. Privind cu atenție picturile realizate de Radu Elisabeta se remarcă cromatic frământarea intimă din sufletul creatoarei ca o forță curată, care, neputând sta întemnițată în adâncul eului domniei sale, gustă din bucuria culorii, compoziției și desenului. Descoperim frumuseți plastice deosebite dacă invidia colegială nu ne va obloji vederea și dacă simțul nostru vizual va fi îndeajuns de treaz și dacă pasiunea pentru frumos ne ajută în această delicată explorare artistică.

FELIX GOLDBACH și arta sublimă de a ne regăsi în noi înșine!

Interviu de Claudia Motea

„Arta ne îngăduie, prin excelență, să ne găsim pe noi înșine, mai ales în acest context social existențial, când începem să privim cu mai mult optimism, spre viitor”. Iată o afirmație pe care am primit-o cu inima deschisă alături de vestea că un mare artist, un om pe care-l prețuiesc nespun de mult, cum îl prețuiesc iubitorii Euterpei, numindu-l aici pe **Felix Goldbach**, a câștigat concursul pentru ocuparea onorantului post de director al binecunoscutului Teatru „Alexandru Davila” din Pitești. Acest succes vine ca o încununare a poveștii de viață a acestui Om de aleasă cultură și artă, sublimându-i pe deplin întreaga

sa disponibilitate pe care o dedică actului artistic, în toate domeniile pe care le implică. Absolvent al Universității Naționale de Muzică din București, cu două doctorate în muzică și management cultural, Felix Goldbach este cadru didactic titular, profesor de clarinet și saxofon, lector universitar doctor la Facultatea de Științe și Arte a Universității „Valahia” din Târgoviște și manager general al Asociației Culturale Gold Music. Nu cu mulți ani în urmă a fost inspector școlar al Inspectoratului Școlar al Municipiului București și este autor al mai multor studii muzicale deja publicate sau în curs de apariție. Dragi cititori, vă invit să petrecem împreună câteva clipe plăcute lecturând interviul pe care noul director de teatru, Felix Goldbach, ni l-a acordat în exclusivitate.

- Cum vă simțiți în acest moment, la început de drum, ca director al acestui teatru?

- Demersul meu este unul destul de firesc, de a îmbina cunoștințele dobândite printr-o vastă experiență la catedră, atât în mediul preuniversitar, cât, mai ales, în cel universitar și de inspector școlar în cadrul Inspectoratului Școlar al Municipiului București, altfel spus, de a valorifica actul pedagogic și cunoștințele de management cultural pentru a pune în evidență spectacole de referință, de natură să capteze publicul de toate vârstele, spectatori care să aștepte cu nerăbdare următorul spectacol, următoarea premieră.

- Am înțeles că ați dat concurs cu mai mulți candidați, oameni tot la fel, foarte bine pregătiți. Ce considerați că v-a detașat net de ceilalți?

- Contracandidații mei sunt într-adevăr oameni foarte bine pregătiți, dar cred că balanța a fost înclinată de pregătirea mea teoretică și practică în domeniul managementului cultural, acumulată de-a lungul anilor.

În anul 2009 am absolvit Școala Doctorală a Universității Naționale de Muzică din București, cu teza „Incursiuni în creația camerală pentru clarinet și muzică instrumentală de cameră”. Ulterior, am absolvit Școala Doctorală a Facultății de Științe Economice

a Universității „Valahia” din Târgoviște, în cadrul căreia am primit o bursă de cercetare științifică, referitoare la mobilitățile temporare externe din Departamentul de Management al Universității de Arte din Viena. Câțiva ani mai târziu, în 2014, am finalizat studiile doctorale în management cu teza „Managementul instituțiilor de spectacole și concerte din România”. Pot spune că domeniul de management cultural nu are secrete pentru mine, cu atât mai mult cu cât, în paralel, mi-am construit și continuat cariera artistică. Am susținut concerte alături de muzicieni de renume internațional, am creat prima stagiune simfonică la Târgoviște, înființând, în colaborare cu un colectiv de specialiști, Orchestra de Cameră „Camerata Valahia”, aflându-mă printre fondatorii Filarmonei „Muntenia” din fosta capitală a Țării Românești. Am participat în calitate de jurat la numeroase concursuri naționale și internaționale și m-a preocupat, de asemenea, cercetarea în domeniu, astfel că am publicat o serie de articole științifice în reviste indexate ISI și BDI. Sunt multe de spus și aş vrea să subliniez că este extrem de importantă formarea culturală și muzicală a studenților iubitori de arte care, ulterior, să fie capabili să dezvolte și să gestioneze spectacole de calitate, să fie formatoriale noilor generații. Sunt lector la Departamentul de

Învățământ la Distanță și Formare Continuă al Universității „Valahia”, Facultatea de Științe și Arte, unde, începând cu anul 2011, am acreditat Conversia profesională, cuprinzând în „paleta” specializărilor toate instrumentele tradiționale. Concomitent, am fost profesor asociat la Facultatea de Muzică din cadrul Universității „Transilvania” din Brașov. Nu cred că sunt necesare multe explicații și cred cu tărie că pot fi omul potrivit la locul potrivit, care cunoaște domeniul cultural și, cu atât mai mult, știe să gestioneze o instituție publică de spectacole, aptă să obțină cele mai înalte performanțe.

- Fiind și un valoros muzician, cu o pregătire doctorală în străinătate atât în domeniul muzicii, cât și al manageriatului cultural, preconizați o deschidere amplă de colaborare cu celelalte instituții culturale din Pitești și din țară?

- Absolut că da! Cultura și instituțiile culturale au nevoie de sprijin pentru a se dezvolta și numai colaborând pot deveni acea forță care să miște lucrurile în direcția bună atât pentru profesioniștii din domeniu, cât și pentru public. Cultura, artiștii au avut destul de suferit din cauza pandemiei și societatea la fel. Avem datoria să îndreptăm pe cât se

poate lucrurile și sper ca autoritățile competente să răspundă nevoilor actuale.

- Cum definiți menirea Artei, dacă-mi permiteți cu „A”, în acest context actual?

- Prin puține cuvinte, dar care spun totul, prin această noțiune, eu cel puțin înțeleg că Arta ne îngăduie, prin excelență, să ne găsim pe noi înșine, mai ales în acest context social existențial, când începem să privim cu mai mult optimism, spre viitor.

- Veți renunța la proiectele culturale în care sunteți implicat, în primul rând ca artist?

- Am găsit întotdeauna timp pentru ceea ce contează, ca importanță. Cred în proiectele mele și în aportul pe care îl aduc ele în cultură și în educație. Dar, totodată, știu să prioritizez și vă asigur că proiectele personale nu vor afecta activitatea de director al Teatrului „Alexandru Davila” din Pitești. Dimpotrivă!

- Un mesaj cititorilor UZPR.

- Sprijiniți cultura! Fiți alături de artiști!

Apariții la Editura UZP

Neagu Udriou – Mărturisire

Lucrarea de față juxtapune însemnări ale autorului, ivite de-a lungul timpului în căutările sale, preocupat să sesizeze pagini semnificative din istoria presei, să descifreze date relevante cu privire la teorii jurnalistice, să exerseze, calificat și persistent, în teritoriul rezervat informației și comunicării de masă. Nu stă în obiceiul meu să

dau lecții dar mă urmărește de când mă știu plăcerea de a împărtăși și altora din povara adunată pe umerii mei de o experiență profesională, cu bune și rele, dar mai ales, nu odată, mustind de inedit și consistență.

Rog să fiu privit, în gestul meu, drept omul care a învățat o meserie pentru care aveam, poate, vocație, dar nefiind pregătit special pentru ea.

Am început, și eu, tot cu tabla înmulțirii. Ca să ajung să încerc a rezolva ecuații ce

țin de analiză matematică ori geometrie analitică, a trebuit să exersiez cu tragere de inimă pentru a stăpâni cum trebuie regula de trei simplă, să știu să fac deosebirea dintre cel mai mic multiplu comun și cel mai mare divizor comun. Am făcut

din mersul la bibliotecă un obicei. Am reușit să interpretez corect mersul modelelor pe harta succesului și, nu odată, am reușit a persevera în căutarea lozului câștigător.

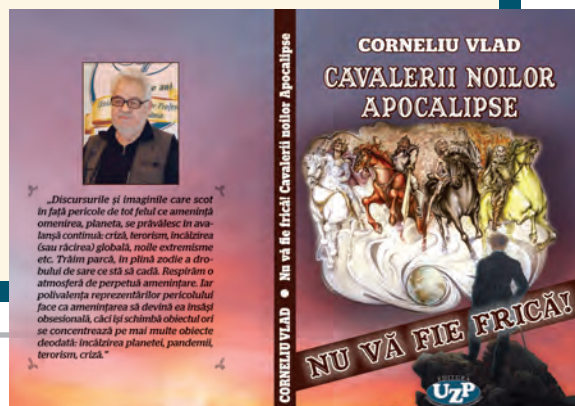
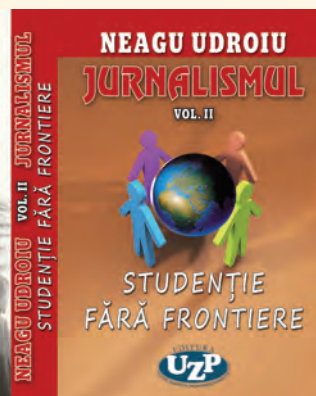
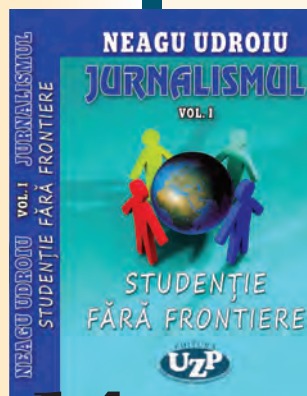
Da, îi dau dreptate celui care a zis că jurnalistică este o studenție mereu în căutare de teste suplimentare. Orice test reclamă mai mult efort. Mai multă carte.

O viață printre cărți, gazete și războaiele lumii

Corneliu Vlad, nume cu firmament respectat în presa românească, a adunat între copertile unei cărți, după mulți și muncitori ani, gândurile, nedumeririle și speranțele sale. Acum, la începutul acestei veri tulburate de evenimente politice și sociale la nivel mondial, reputatul autor Corneliu Vlad a publicat la Editura UZPR. o nouă carte: „Cavalerii noilor apocalipse. Nu vă fie frică!”.

Cu o documentare și o argumentație demne de un analist de politică externă de calibru, Corneliu Vlad își trece cititorul prin epoci și prin secole pentru a ilustra că un tip sau altul de cultură a fricii au existat dintotdeauna în societatea umană, globalizarea fiind cea care în vremurile de azi ridică la scară planetară tot ce înseamnă

veste proastă transformată în unealtă de propagare a spaimelor. „Că dezvoltarea economică a lumii nu este nici cea ideală, nici una echitabilă, că resursele naturale ale planetei se irotesc pentru totdeauna, ori nu mai au timp să se refacă și că trăim pe o planetă tot mai fragilă, se știe de câteva decenii. Dar că toate acestea încep să fie folosite, într-o măsură crescândă și tot mai pe față, ca argumente pentru stagnarea sau chiar împușinarea populației globului e fapt mai nou. Scenariul «Nu ne mai rabdă Pământul» își are și el o rădăcină istorică, în celebra doctrină a pastorului și economistului Thomas Malthus, despre raportul populație-resurse. De peste două secole, teoria lui Malthus incită la dezbateri și dispută, iar Apocalipsa anunțată a începutului de mileniu mai pune, și ea, gaz pe foc”, arată jurnalistul. (TEODORA MARIN)

SCULPTORUL Constantin Rădulescu

reușește prin forța unei eleganțe artistice să „topească” esența lemnului, scoțând la iveală frumusețea „ascunsă” în trufia lemnului tălmăcind ideile sale creatoare cu artistul plastic.

Subsemnatul am făcut cunoștință cu maestrul sculptor **Constantin Rădulescu** la o expoziție a domniei sale din sala foaier a Cercului Militar Național – București, la începutul anului 2018. Înnobit de exponatele realizate din lemn ale sculptorului Constantin Rădulescu.

Folosind lemnul ca materie primă, artistul sculptor Constantin Rădulescu știe să obțină forme și volume cu punct de vedere dominant artistic al relațiilor plastice dimensionale, găsind în acest mod prin creații plastice inteligente armonii și frumuseți obiective universal valabile, ideale.

Unitatea și omogenitatea sculpturilor realizate de Constantin Rădulescu, din esența și tăria lemnului, se obțin cu ajutorul daltei care „topește” rezistența lemnului, datorită priceperii, îndemnării și chemării divine a sculptorului. Sculpturile create de maestrul Constantin Rădulescu, unele cu forme simplificate, au darul de a armoniza interiorul, realizând interesante și frumoase efecte estetice volumetrice. Unele sculpturi mi-au creat iluzia optică de reprezentare a formelor și mișcărilor ființelor vii. Folosind contrastul dimensiunilor conducerea umbrei și luminii pe suprafețele volumelor, dă viață sculpturilor, monumentalitate și un

ritm al proporțiilor datorită faptului că sculptorul prin modelarea lemnului a obținut volume spațiale după toate legile esteticii ale echilibrului, ritmului și proporțiilor.

Constantin Rădulescu este un reprezentant al sculpturii progresului secolului în care trăim și datorită înțelegerii și aplicării în arta sculpturii a dinamismului formelor naturale.

Înțelegerea forțelor și tensiunilor în structurile și forțele vii, este una din căile impresiilor puternice primite de sculptorul Constantin Rădulescu de la natură.

Sculptura artistului Constantin Rădulescu este o „artă a aerului liber”. Ea, sculptura în general, câștigă dacă îi aflăm un decor ce se potrivește stării de spirit pe care o emană. Cum se întâmplă acest lucru câștigă, atât sculptura, cât și locul.

Așa s-a întâmplat la expoziția domnului Constantin Rădulescu: a câștigat sculptura, locul (Cercul Militar Național) și subsemnatul. Influența asupra mea este vie și azi, când scriu despre frumosul element artistic creat de sculptorul Constantin Rădulescu. Sculptura domnului Constantin Rădulescu este în totalitate o nesfârșită „muzică solidificată”.

COJOCARU VERGIL-COVER

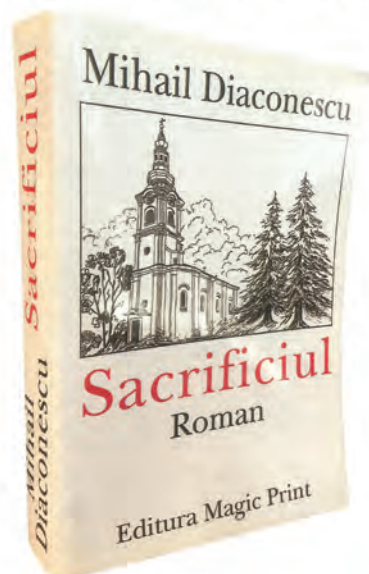

Mihail Diaconescu, un suflet mare, o personalitate a culturii române

MARIA DOHOTARU în dialog cu
CORINA VLAD DIACONESCU

Maria Dohotaru

Romanul capodoperă
Sacrificiul,
epopee națională a românilor

Editura Magic Print

MARIA DOHOTARU: – Doamnă Corina Vlad Diaconescu, vă sunt atât de recunoscătoare că prin dumneavoastră, am avut ocazia, onoarea și bucuria de a-l cunoaște pe scriitorul Mihail Diaconescu. Acest lucru s-a petrecut prin 2005, când tipăream la **Magic Print**, din Onești, revista **Cronica Fundațiilor**.

V-am simpatizat atât de mult încât a fost prima dată în viața mea că am acceptat invitația dumneavoastră de a veni în vizită la o familie pe care nu o cunoșteam bine.

CORINA VLAD DIACONESCU: – Îmi aduc aminte chiar foarte bine că mi-ai precizat atunci lucrul acesta... Pot să-ți spun, acum, după atâția ani, că apariția ta la noi, a fost o surpriză foarte plăcută. Soțul meu, obișnuit cu directori de tipografie, cu editori, cunoscuți anterior, a avut ocazia să întâlnească o doamnă elegantă, energică, sigură pe ea, plină de entuziasm și bine intenționată.

Dragă Maria, cred că te poți considera una dintre puținele, dacă nu chiar singura lui prietenă. Erau în jurul său multe doamne cu care colabora, schimba idei, le admira în ceea ce scriau, dar între voi doi a fost altceva...

M.D.: – Mă bucur că spuneți acest lucru pentru că, la rândul meu, l-am considerat pe dl. prof. Mihail Diaconescu un foarte valoros prieten și colaborator benefic.

Dar dumneavoastră, doamnă Corina, cum ați perceput această colaborare dintre mine și dl. profesor?

C.V.D.: – La început am fost uimită, fiindcă știam că nu are timp de altceva decât de citit, de studiu, de cercetat, de scris și de publicat. Pe parcurs am înțeles că interesul față de un editor competent cum ești Domnia Ta, dragă Maria, era dublat de admirație pentru vitalitatea, ideile și realizările pe care i le împărtășeai.

M.D.: – Pentru că mi-a dat atenție, cu grija unui adevărat părinte, am început să-i cer sfaturi în multe privințe. Întotdeauna m-a îndemnat să fac lucrurile foarte bine. Fie că era vorba de noi contracte de editare, de organizarea unor evenimente, fie că era vorba de viața mea și a familiei mele. Când venea la Onești, pentru a supraveghea tipărirea volumelor sale, îl găzduiam cu mult drag și aveam ocazia să purtăm discuții lungi, din care am învățat multe.

Îmi place să spun și nu mă feresc, că, de-a lungul anilor, m-am prezentat în fața domnului profesor și cu bune, și cu rele, și când eram deșteaptă și când nu prea eram. Cu multă răbdare, ca un înțelept ce era, îmi dădea cele mai bune îndrumări.

C.V.D.: – Știu foarte bine toate acestea. În casa noastră era bucurie mare când aveai un succes răsunător, cu ediții de lux, cu tomuri importante ale Academiei și, în același timp, sufeream amândoi când aveai vreo supărare sau vreo nereușită. Deși eram departe, participam sufletește la toate realizările familiei tale, ale soțului tău, ale fiului și ale nepoților.

M.D.: – Mă bucur că spuneți acest lucru. Înseamnă că pot îndrăzni să afirm că era o admirație reciprocă. Asta nu e de colea!

C.V.D.: – Pot să spun că se bucura ca un copil când organizai un eveniment important și se străduia să fie prezent. Eu eram mulțumită, pentru că, de fapt, nu era obiceiul său să plece de acasă – se simțea bine la masa de scris. La Onești însă, venea cu plăcere oricând. Avea ocazia să se întâlnească cu ierarhi, cu oameni de cultură și să admire frumusețile locului,

M.D.: – Domnul profesor mă sfătuia cum să tratez diferite subiecte, cum să abordez discuția cu anumite persoane și eu îl ascultam întotdeauna. Acum îl regret și îi simt lipsa.

Sunt impresionată că marele scriitor, eseist, teolog, critic și istoric literar, jurnalist, îmi acorda atenția și timpul său care erau foarte prețioase

C.V.D.: – Așa a fost să fie și observ, cu mult drag, că nu uiți toate acestea, iar amintirea zilelor frumoase, în care eram împreună, va rămâne în sufletele noastre.

M.D.: – Am realizat proiecte mari și importante pentru opera sa. O să amintesc doar câteva. La Editura Magic Print Mihail Diaconescu a publicat **Visele au contururi precise**, Roman, Ediția a II-a, Editura Magic Print, Onești, 2007; **Nopti și neliniști**, **Pseudojurnal metafizic**, Editura Magic Print, Onești, 2007; **Sacrificiul**, Roman, Ediția a III-a, Cu studiul prefață Amurgul unui imperiu de Ilie Bădescu, Editura Magic Print, Onești, 2010; **Icoane din trecut și de azi**, **Portrete, evocări, mărturii**, Editura Magic Print, Onești, 2017; **Discursuri**, Editura Magic Print, Onești, 2018.

C.V.D.: – Da, sunt opere importante din creația sa și a fost foarte mulțumit de rezultate. Era pretențios și perfecționist, iar Maria Dohotaru, împreună cu toată echipa, a înțeles lucrul acesta. De-a lungul anilor, datorită seriozității actului editorial, **Magic Print**-Onești și-a câștigat un loc binemeritat în cultura română.

M.D.: – Aș avea multe de spus privitor la tot ceea ce m-a învățat Domnia Sa, dar mă opresc aici, în această primă mărturisire publică.

Ultimul mare proiect discutat, pregătit și promis, dar pe care nu a apucat să-l vadă, albumul **Mihail Diaconescu. Scriitorul și opera în imagini**, l-am tipărit și i l-am dus la Vulturești, în luna martie, pentru pomenirea care s-a făcut, la un an de la plecarea sa în cer.

Doamna Corina, vă mulțumesc, o să fiu întotdeauna alături de dumneavoastră și o să-i port o mare recunoștință domnului profesor Mihail Diaconescu.

Mihail Diaconescu

Nopti
și neliniști
Pseudojurnal metafizic
Editura Magic Print

Cronica Timpului continuă publicarea unor articole despre activitățile sociale filantropice ale bisericii pentru a fi cunoscute și susținute de cât mai mulți oameni.

Implicarea bisericii în Asistența Socială și îngrijirea medicală reprezintă o vocație perpetuă și o necesitate practică izvo-râtă din nevoia multor semne care se confruntă cu suferințe și dificultăți materiale greu de suportat. Iubirea față de aproape-le își are izvorul în filantropia divină. Prin unitățile ei centrale

și locale, cu sprijinul fundațiilor și asociațiilor creștine prin parteneriate cu instituții publice sau private deschise spre acte de milostenie, biserica și-a diversificat și consolidat opera caritativă, așa încât să răspundă unor nevoi urgente de ajutor, venite din partea unor categorii diverse de oameni nevoiași.

(Materialele sunt preluate din revista **Lumini ale activității social-filantropice din cadrul Bisericii Ortodoxe Române**, Ed. Basilica, 2019)

CANTINA SOCIALĂ „SFÂNTA CUVIOASĂ PARASCHIVA”, DIN CADRUL PAROHIEI „SFÂNTA VINERI” - PITEȘTI

Cantina socială „Sfânta Cuvioasă Paraschiva” din cadrul Parohiei „Sfânta Vineri”, - municipiul Pitești, județul Argeș, a fost înființată în anul 2017, cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Calinic, Arhiepiscop al Argeșului și Muscelului. Cantina socială este autorizată să funcționeze ca unitate de prestări servicii sociale.

Cantina socială are ca obiect principal de activitate oferirea unei mese calde, de luni până vineri inclusiv, persoanelor sărace, defavorizate, fără adăpost, aflate în cele două centre de primire în regim de urgență Pitești: respectiv Adăpostul de urgență pe timp de noapte Speranța, având un număr de 43 beneficiari.

Parohia are încheiat, în acest sens, un protocol de cooperare cu

servire, între orele 12.00 – 13.30, numărul total de beneficiari fiind de peste 65 de persoane zilnic.

Cantina socială este deservită de către un angajat al parohiei cu pregătire de ospătar-bucătar. Cantina socială este dotată cu toate cele necesare funcționării (electrocasnice, veselă, sală de mese, bucătărie proprie, grupuri sanitare, garderobă, cameră pentru depozitare alimente etc.) bucătăriei și pregătirii zilnice necesare beneficiarilor și poate deservi până la 80 de persoane, capacitatea maximă a sălii de mese.

Cantina mai asigură credincioșilor doritori din parohie, în ziua de sâmbătă și, după caz, în alte zile din săptămână, după orele 14.00, mese de pomenire și prăznuri la înmormântări și parastase, precum și

Direcția de Asistență Socială a Municipiului Pitești, privind furnizarea de servicii sociale de hrană și activități conexe.

Totodată, Cantina Socială oferă o masă caldă, zilnic, unui număr de 18 – 22 copii minori aflați în plasament în centrele de tip familial din Municipiul Pitești și unui număr de 18 – 23 de persoane aflate la limita subzistenței, domiciliat în parohie sau în Municipiul Pitești.

Masa de prânz este asigurată zilnic, de luni până vineri, în toată perioada anului, în regim de

alte activități social – filantropice, la cererea credincioșilor.

Sursele de finanțare sunt din veniturile proprii ale parohiei, din donații și sponsorizări primite de la enoriașii și creștinii doritori a face bine și a aduce bucurii în sufletele celor defavorizați.

Având în minte cuvântul Mântuitorului „Întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut” (Matei 25, 40), ne rugăm să sporească această lucrare spre slava lui Dumnezeu și spre a noastră mântuire.

CANTINA SOCIALĂ „SFÂNTUL NICOLAE” DIN CADRUL PAROHIEI „SFÂNTUL NICOLAE” DIN TULCEA

Începând cu data de 1 iunie 2010 în cadrul parohiei noastre funcționează Cantina socială „Sfântul Nicolae”, care a fost sfințită de către PS Visarion, însoțit de un sobor de preoți, păstrându-și obiectul de activitate până în prezent.

Parohia „Sfântul Nicolae” este furnizor acreditat de servicii sociale, prin decizia numărul 1739 din 09.10.2014, și are licență de funcționare a serviciului social, con-

form deciziei numărul 1062 din 06.05.2016. Cantina socială „Sfântul Nicolae” are toate avizele de funcționare, în conformitate cu prevederile Legii numărul 208 / 1997 privind cantinele sociale. Prin Cantina socială „Sfântul Nicolae” se realizează asistență socială constând în prestarea de servicii gratuite, respectiv acordarea unei mese principale pe zi, pentru adulți și copii aflați în situații economico-sociale deosebite.

PAROHIA „SFINȚII ARHANGHELI MIHAIL ȘI GAVRIL” DIN MĂCIN

Parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril” din orașul Măcin administrează Cantina socială „Sfântul Stelian” din anul 2014. În cadrul acestui proiect social, beneficiază de o masă caldă, rechizite școlare și haine un număr de 15 copii. Acești copii provin din comunitate și au o situație materială precară.

La nivelul parohiei se mai desfășoară un proiect social, și anume: „Autismul nu este o boală”, proiect prin care se ajută la reintegrarea și recuperarea unui număr de 9 copii cu autism.

În ambele proiecte sunt implicați preoții parohiei și mai mulți voluntari.

ADMITERE 2021 la UNIVERSITATEA HYPERION

Universitatea HYPERION

Calea Călărășilor nr. 169, sector 3, București,
Telefon 021.321.46.67; 021.327.44.64
www.hyperion.ro

ADMITERE 2021 MASTERAT

16 PROGRAME DE MASTER

- Fizica materialelor și aplicații - 4 semestre
- Guvernanta economică europeană - 4 semestre
- Leadership și managementul resurselor umane - 4 semestre
- Leadership și consultanță în afacerile comerciale internaționale - 4 semestre
- Audit financiar-contabil și consiliere - 4 semestre
- Managementul investițiilor - 4 semestre
- Managementul proiectelor tehnice și tehnologice - 4 semestre
- Dreptul penal al afacerilor - 3 semestre
- Diplomatie culturală - 4 semestre
- Geopolitică, istorie și relații internaționale - 4 semestre
- Managementul mediului și dezvoltarea durabilă - 4 semestre
- Comunicare mediatică și publicitate - 4 semestre
- Arta actorului. Metode de înnoire a mijloacelor de expresie - 4 semestre
- Dramaturgie cinematografică. Scenaristică Film și TV - 4 semestre
- Psihologie clinică și consiliere psihologică - 4 semestre
- Comunicare interculturală și traducere profesională - 4 semestre

Înscrieri și informații suplimentare la Secretariatul General
din Calea Călărășilor 169, sector 3, București

Luni - Vineri: 9:00 - 17:00;

Sambata - Duminica: 9:00 - 14:00;

Telefon: 021.327.44.64; 021.327.44.65; 021.321.46.67; 021.321.64.04

Universitatea Hyperion

ADMITERE 2021 LICENȚĂ

- Fizica: ZI (3ani)
- Informatica: ZI (3ani)
- Contabilitate și informatica de gestiune: ZI / ID (3ani)
- Management: ZI / ID (3ani)
- Finante și Banci: ZI / ID (3ani)
- Afaceri internaționale: ZI / ID (3ani)
- Economia Comerțului, Turismului și Serviciilor: ZI / ID (3ani)
- Drept: ZI / ID (4ani)
- Istorie: ZI (3ani)
- Geografie: ZI (3ani)
- Jurnalism: ZI (3ani)
- Arte spectacolului de teatru (Actorie): ZI (3ani)
- Cinematografie, fotografie, media (Regie de film și TV, Imagine de film și TV): ZI (3ani)
- Psihologie: ZI (3ani)
- Științe Politice: ZI (3ani)
- Limba și literatura română - o limbă și literatura străină (engleza, japoneza): ZI (3ani)
- Automatică și informatica aplicată ZI (4ani)

Înscrieri și informații suplimentare la Secretariatul General
din Calea Călărășilor 169, sector 3, București

Luni - Vineri: 9:00 - 17:00;

Sambata - Duminica: 9:00 - 14:00;

Telefon: 021.327.44.64; 021.327.44.65; 021.321.46.67; 021.321.64.04

ELENA SPÂNULESCU

Director de Imagine Instituțională
Universitatea Hyperion

Redactor șef Redacția Hyperion
www.bpuh.hyperion.ro

facebook.com/universitateahyperion

UNIVERSITATEA HYPERION DIN BUCUREȘTI este prima universitate privată apărută în România, în anul 1990, acreditată prin legea 275/2002.

La 1 iunie 2021, Universitatea Hyperion dă start înscrierilor în anul universitar 2021-2022.

Oferta educațională 2021 acoperă o paletă completă de specializări și competențe ale căror alăturare creează permanent oportunități de progres interdisciplinar și creșterea ratei de absorbție pe piața muncii, principalul obiectiv al **Universității Hyperion**. Dovada o reprezintă zecile de mii de absolvenți ai **Universității Hyperion** ce alcătuiesc deja o comunitate solidă, vizibilă și cu un cuvânt important în cele mai diverse domenii.

Viitorii studenți vor beneficia de **17 programe de licență** și **16 programe masterale**. Înscrierea se va putea face atât la secretariatul general al **Universității Hyperion** din **Calea Călărășilor nr. 169, parter, corp A, sector 3**, cât și **online** accesând **Formularul de Înscriere**, disponibil pe hyperion.admitere.ro.

Candidații vor fi **admiși** la **programele de licență**, pe baza mediilor obținute la examenul de **bacalaureat**, în ordinea înmatriculării și în limita locurilor disponibile.

Universitatea Hyperion din București este prima și singura instituție de învățământ din România care organizează **Curs de pilotaj cu drone comerciale**, în scopul utilizării acestora în numeroase domenii cu aplicații multiple.

Cursanții beneficiază de *personal calificat*, cu experiență îndelungată în *industria UAV (Unmanned Aircraft Vehicle)*, având astfel oportunitatea de a învăța direct de la experții care cercetează, proiectează și construiesc drone, utilizând microcontrolere ARM.

Cursul vine în întâmpinarea celor cu vârsta de peste 18 ani, care își doresc să piloteze o dronă sau desfășoare activități tehnice în locuri greu accesibile, **multicopterele** oferind soluția optimă pentru reducerea timpului acordat intervențiilor și eliminarea eventualelor riscuri cauzate de lucrul în zone de hazard.

Studenții care aleg să studieze la **Universitatea Hyperion** vor beneficia de îndrumarea unui corp profesoral elitist, taxe de școlarizare accesibile, burse de studii, stagii de practică în mediul public și privat, campus modern, dotări și tehnologii de ultimă generație, platforme online, **cursuri și tutoriale de concepție proprie din domeniul IT** vizualizate în peste 160 țări, cazare în cămin studentesc, sală de sport, studiouri de radio și TV ultra HD, redacție de ziar și agenție de presă, masterclass-uri și workshop-uri cu invitați de renume, sală de spectacole, evenimente culturale și științifice de marcă promovate de Biroul de Presă bpuh.hyperion.ro.

UNIVERSITATEAHYPERION

ÎNSCRIE-TE ONLINE PE
admitere.hyperion.ro

INFORMAȚII LA TELEFON: 021 327 44 64
ȘI PE WWW.HYPERION.RO

PROGRAM: LUNI - VINERI: 09 - 17

www.bpuh.hyperion.ro/universitatea-hyperion-organizeaza-cursuri-de-pilotare-drona/

Intră pe hyperion.ro/admitere, bpuh.hyperion.ro, instagram.com/universitateahyperion sau pe facebook.com/universitateahyperion și vei găsi toate informațiile necesare!

Înscrie-te și tu la Universitatea Hyperion, suntem aici pentru tine!

ANALIZA SISTEMICĂ A LITERATURII DIN GENERAȚIA 2000 (III)

Evoluția multor fenomene tehnice, economice, culturale etc., a omului însuși, sau chiar a univesului, se poate explica cu ajutorul teoriei sistemelor, care a mai fost numită, de către Norbert Wiener, autorul matematizării acesteia, și teoria atingerii țintelor. În volumul Sistemismul¹ am arătat că există o similitudine a modului cum se aplică teoria susmenționată în diverse alte categorii de medii, inclusiv în filozofie și literatură.

(urmare din numărul trecut)

Căile de creștere a literaturii române

Căile, similar *regulatorului* din sistemele tehnice și *metodelor* din cele economice, reprezintă actele normative externe și interne (directive europene, legi, ordonanțe, hotărâri de guvern, ordine de ministru etc.) menite să conducă literatura română la țintele discutate mai sus. Partea pozitivă din mine îmi spune că, funcționând sub legislația Uniunii Europene, unde suntem membri cu drepturi depline, dar și obligații la fel, și plecând de la premiza că două sisteme cu structuri și reguli similare trebuie să ajungă la rezultate similare, mai rămâne o întrebare: când? Mai adaug un comentariu al unui om de cultură dintr-o țară dezvoltată, membră veche în UE, care ne ajuta să ne integrăm: peste 25 de ani, pentru cine mai apucă. Am mai avut noi un vizionar intern care n-a mai apucat să vadă că nu i s-a îndeplinit prezicerea de 20 de ani! Între timp au trecut și 30 de ani și încă suntem împotmoliți în tranziție. Cred că singurul lucru care rămâne valabil este **pentru cine mai apucă!**

Lăsând gluma la o parte, regulile jocului din literatura actuală trebuie să fie clare, transparente și aplicate corect. Tot atât de adevărat este că nu acestea conduc la rezultate notorii, ci, că tot vorbim de *grația divină acordată omului*, geniile nu se cresc, ci se nasc, dar regulile bune duc la creșterea mediei și crearea unui mediu propice creației, care poate ajuta la *scoaterea diamantelor din trână*:

Diamantul și țărâna: *Diamantul, / oriunde el se va găsi, / când lunecos / sau când țepos, / față de toți, va fi. / Duritatea-i cunoscută, / nu este de toți iubită, / pe unii chiar îi irită. / Dacă este deja în țărână, / riscă acolo să rămână. / Chiar de-i dur și tare / și nu va dispărea, / relele, / mai multe la un loc, / pot să-l acopere de tot. / Locul lui, / de oriunde ar veni, / este cu alte diamante, / atunci, / lumina lui / mai mult va străluci.* (Nicolae VASILE: Începutul cercului)²

Situația prezentă este mult mai dificilă pentru afirmarea unor culturi naționale, care cuprind și literatura, decât era în secolul trecut, concurența cu *fenomenul globalizare* fiind tot mai acerbă. Evident că adepții mari ai globalismului se opun dezvoltării culturilor mici și medii, în favoarea celor proprii, care se vor dominante la nivel

mondial, în viitor. Uniunea Europeană, o instituție globalistă în esența ei, promovează diversitatea culturală, ceea ce ne face ca, măcar la nivel continental, să putem spera la o cultură, implicit o literatură română sprijinită de factorii de decizie.

Mijloacele de promovare a literaturii române

Mijloacele de promovare a literaturii, similare *elementelor de execuție*, din sistemele tehnice, și *instrumentelor*, din cele economice, sunt de mai multe feluri.

Mijloacele educaționale le-aș pune pe prim-plan, o societate educată fiind

prin literatură și pentru literatură și plătesc pentru a putea face literatură, iar rezultatele lor depășesc pe cele ale instituțiilor plătite din bruma de fonduri venite de la stat.

Mijloacele tehnice sunt singurele care s-au dezvoltat, tehnologiile din edituri și tipografii au evoluat foarte mult, comunicațiile și tehnologiile informatice contribuie substanțial la difuzarea rezultatelor literaturii tipărite sau online. Din păcate, mulți dintre scriitorii mai în vârstă, care sunt în majoritate, nu stăpânesc tehnica de calcul, neputând astfel să beneficieze de binefacerile acestor progrese.

Mijloacele sociale, influența societății în ansamblul ei, au avut mult de suferit. Înainte de 1989 scriitorul era plasat undeva pe un podium, cuvântul lui era ascultat, respectat, acea parte de divinitate din harul acestuia se transfera către public. Astăzi, mai sunt foarte puțini care se bucură de această apreciere.

Critica în literatura contemporană

Critica din sistemele creației umaniste, inclusiv din cazul literaturii, este similară *tra-*

NICOLAE VASILE

Evoluția sistemică a literaturii române contemporane

După descrierea și evaluarea componentelor sistemului literar românesc actual, adică: dorințe există din plin, resursele inspiraționale (harul) sunt în creștere, căile sunt actualizate la unele corecte prin alinierea la UE, mijloacele sunt în continuă scădere, iar critica este insuficientă și nesatisfăcătoare calitativ, interpretând situația prin prisma teoriei erorilor sistemice [1,2,9] rezultă că, în cel mai bun caz, acesta poate evolua spre atingerea țintelor (dorințelor), dar nu le atinge.

Concluzii

- *Insuficiența mijloacelor* conduce la obținerea unor valori diminuate ale nivelului de realizare a țintelor, care în limbajul teoriei sistemelor se numește *frustrare sistemică*;

- *Insuficiența criticii* înseamnă reducerea proporțională a gradului de ajustare care duce la *creșterea componentei aleatoare a rezultatelor*;

- *Calitatea nesatisfăcătoare a criticii* influențează negativ stabilitatea sistemului care poate evolua spre *obținerea unor rezultate de mare volum, dar neconcordante cu țintele (dorințele) prestabilite*, cu un consum mare de resurse. Un exemplu, care chiar se întâmplă în prezent, este dezvoltarea unei literaturi orientate spre promovarea negativismului, denigrarea țării și poporului român, dar care se vinde, mai ales în străinătate. Multe premii internaționale s-au obținut pentru cărți, scrise de către autori români, în care se prezintă România într-un mod denaturat, jignitor, din motivul că asta se cere.

formată din indivizi consumatori de literatură. Este adevărat că nu totdeauna cantitatea înseamnă și calitate, dar din principiile căutătorilor de aur știm că exista zicala: *calitatea se cerne din cantitate*. Faptul că pe vremea comunismului erau cozi la librării, iar astăzi nu, trebuie să ne dea de gândit atât asupra calității scrierilor din prezent, dar și în ceea ce privește eficiența procesului educațional, iar concluzia este că aceste mijloace au scăzut.

Mijloacele organizaționale, reprezentând forța tuturor instituțiilor literare (uniuni, ligi, societăți, publicații, cenacluri etc.) au scăzut, deși numărul lor a crescut. De câte ori doi scriitori influenți dintr-o astfel de structură s-au certat, aceasta s-a rupt, dar forța și credibilitatea fiecăreia dintre cele două noi apărute s-a diminuat. Imaginea mulțitudinii de instituții literare este înșelătoare.

Mijloacele financiare, însemnând bugetele alocate de către autoritățile naționale și cele locale activităților literare au scăzut continuu. Noroc cu pasiunea unor oameni care trăiesc

ductorului, din cele tehnice respectiv *monitorizării și controlului*, din sistemele economice. Aceste similitudini ne ușurează interpretarea nefuncționării corecte a acesteia. Există două posibilități de funcționare incorectă: lipsa acestei și critica falsă, incorectă.

Lipsa criticii, fenomen întâlnit în prezent, din mai multe rațiuni, multe de natură economică, dar nu numai, conduce la dezvoltarea unui sistem literar haotic, necontrolat, ca o pădure în care nu se ocupă nimeni cu defrișarea și tufișurile împiedică creșterea copacilor. În acest caz, nu mai are loc închiderea buclei și procesul de reglare nu lucrează.

Critica falsă, incorectă, este similară schimbării sensului conectării traductorului din sistemele tehnice, respectiv controlului mincinos din cele economice. Rezultatul este dezastruos în toate cele trei situații (în sistemele tehnice se cheamă *ambalare*, iar la cele economice, *corupție*), se consumă resurse însă rezultatele nu converg către ținta prestabilă, ci chiar se depărtează de aceasta.³

¹ <https://revistedecultura.files.wordpress.com/2019/11/sistemismul.pdf>, Sistemismul, Nicolae VASILE, Editura Favorit, București, 2017.

² <https://revistedecultura.com/?s=%C3%8Einceputul+cercului>, Nicolae VASILE, Începutul cercului, Editura Arefeana, București, 2019, pag. 227.

³ https://www.researchgate.net/publication/274009653_Nicolae_VASILE_Analiza_sistemică_a_erorilor_vietii_Techno_Market_Nr_48_Februarie-Martie_2015

Gafton Tudor Voinea

PICTOR PROFESOR COJOCARU VERGIL-COVER

Inginerul petrolist **Gafton Tudor Voinea**, artist plastic, istovit și „biciuit” de dragostea pentru arta plastică, și-a descoperit, cromatic, lacul de smarald în care își oglindește activitatea sa artistică în deplină aprobare și admirație a iubitorilor de artă și frumos, lângă șevalet. Împreună cu pictorul Cojocaru Vergil-Cover, își destăinuie cromatic, compozițional, desen, pasiunea artistică și armoniile coloristice.

Prin multiple expoziții de pictură la care a participat, în țară și străinătate, pictorul Gafton Tudor Voinea, printr-o simbolică expresivitate și rafinament coloristic, a dovedit pentru iubitorii de artă și frumos, că sub fiecare pată de culoare sau lumină, se zbat atâtea game cromatice care dau viață și frumusețe tablourilor, pe care numai o rețină neobosită și binevoitoare le poate reproduce.

A sta de vorbă, în fața șevaletului, cu domnia sa este un mare câștig; vorbele sale sunt prelungi

armonii verbale în care se descoperă frumuseți neașteptate, bineînțeles dacă simțul nostru vizual și auditiv vor fi îndestul de atente și neobosite.

Dacă pasiunea noastră pentru culoare și cuvinte frumoase se contopește armonic atunci vom trăi plăcerea unei delicate explorări artistice.

Prin sărutarea voluptuoasă a soarelui, petele de culoare întunecate, care ar reprezenta o stare sufletească mai nedorită, au puterea de a te scoate din hăul întunecimilor.

În fiecare urmă de penel, în pictura lui Gafton Tudor Voinea, se află o nesfârșită și variată lume cromatică trăind aparte, dar care înfățișează natura însăși, în toate exemplarele ei vii.

În tablourile domniei sale, precum și în vorbele sale se observă o solemnitate și o apropiată prietenie, în același timp.

Artistul se află în permanență în căutarea perfecțiunii formei plastice și a culorii. Pe zi ce trece culoarea picturilor câștigă în suculență și căldură spirituală.

Urmărind cu atenție tablourile pe care artistul plastic, inginer petrolist Gafton Tudor Voinea, le schimbă ritmic pe șevalet, se observă că ele, tablourile, degajează grație, inteligență, înțelegări de tonuri fine și armonice.

Sensibilitatea cuceritoare, rafinamentul sănătos și deosebit al artistului creează tablouri de un pitoresc conținut viguros și cald, expresiv și discret, odihnitor și cu încărcătura bogată de sfaturi și învățăminte.

